

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **оптужени Поповић Бранко и Грујић Бранко,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир, Перковић Мирослав и Сениша Кесерић,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Милена Васић и**
- **позвани сведоци Перо Петровић и Марковић Обрен.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Перо Петровић?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци исти као у истрази када сте саслушавани 05. априла 2007. године, адреса и то?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Адреса јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радите у «Бирачу»?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не радим више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не радите?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тренутно незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незапослени, значи то је промена?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Паје, рођени сте 1960. године?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година за давање лажног исказа. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Положићете заклетву читањем тог текста наглас испред Вас. Изволите, наглас, наглас.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да читам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је јасно то?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом у току је кривични поступак против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на територији општине Зворник 1992. године. Да ли сте Ви можда у сродству или у завади са овде присутним оптуженима?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, тамо на клупи иза Вас. Нисте?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок са личним подацима као у списима, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали Ваш исказ у истрази и пред хашким истражитељима. Због начела непосредности поступка, ми ћемо Вас данас овде саслушати, па је потребно да нам кажете, шта је Вама познато о догађајима који су се одиграли у јуну месецу у Пилици где сте Ви живели, колико видим из ових исказа?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, сам догађај базиран у јуну 1992.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте дали изјаву која због неких техничких проблема није снимљена отпочетка. Претпостављам да сте мало причали неки уводни део, везано за Ваш ангажман, да ли сте били мобилисани, да ли нисте, да ли сте били војни обвезник, које сте

функције, ако сте имали функције у Пилици, да ли су неки заробљеници били у Дому културе у јуну месецу 1992. године, изволите.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да, ево мораћу опет мало испочетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, изволите.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У Пилици, овај, уочи наговештаја ових ратних сукоба и ми смо негде, не знам сада тачно датума, оформили Кризни штаб где сам и ја био. Председник Кризног штаба је био други човек до 30. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30.-ог?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Априла 1992. године, 30. априла он је напустио Кризни штаб и чланови Кризног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који човек?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Драган Цветиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Драган Цветиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек, да ли је он из Пилице?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Из Пилице, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И овај, ми смо имали интерни Кризни штаб за потребе, овај, нашег цивилног становништва, локалног становништва. 30. априла сам ја преузео председавајућег председника Кризног штаба и вршио ту функцију до 11. маја. 11. маја, овај, у договору између нас самих, овај, осетили смо да престаје потреба за кризним штабом, па смо, овај, прешли на активирање Месне заједнице. Почела је да делује Месна заједница где сам ја, овај, постао председник Месне заједнице Пилица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 11. маја?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да. Негде почетком јуна седећи у Месној канцеларији, овај, чуо сам неку вриску испред Дома. Погледао сам на прозор и видео сам неке аутобусе, довлачили су људство у Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не разумем, да ли можете да седнете, можда ће бити zgodније и боље ћемо Вас чути. Имате ту столицу? Има, спустите тај микрофон, ако можете мало јасније.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не могу, пошто ми је грло у питању, пијем аутибиотике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, онда мало примакните тај микрофон. Изволите.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Видео сам са прозора да је довучено неко људство и овај, комешала се доле војска и овај, касније сат, два, пола сата, сат, сазнао сам да су стигли ти, овај, заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који заробљеници?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, од информација војске и полиције који су туда шетали, каже, заробљени људи и они тада нису знали ко, ни шта,

ни одакле. Претпоставља се да су, овај, муслиманске вероисповести. Даље догађај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, која полиција? Ако можете да претпоставите да ћу Вас питати сигурно нешто ближе или да сачекам да Ви кажете колико Ви имате, па да. Од које војске, од које полиције сазнајете?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска је била и непозната и комешање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то војска, чија војска, да ли је униформисана у овакве, онакве униформе?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Било је разних униформи, и оне СМБ и ове неке маскирне и комбиноване и свашта. То је тек почетак рата и није никаква једнообразна униформа. Људи су се сналазили, један је овако маскиран, други је онако, овај има горњи део маскирни, доњи онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете тек почетак рата. Која је то војска почетак је рата и која је то војска?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, то је војска овај одред се основао у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега одред?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Са територије, одред Војске Републике Српске, како су се тада звали, чини ми се, да ли је БиХ, овај, Босне и Херцеговине, српске Босне и Херцеговине, али је био оформљен одред, овај, у Зворнику и ти су припадници претпостављам били под командом одреда Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били мобилисани?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам ја био мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тада нисам био мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада нисте?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када сте били?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У документима сам ја мобилисан од 19. маја, међутим, нисам учествовао у војсци због обавеза у Месној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи мобилисани сте од 19. маја?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, они су мене фиктивно водили у јединицама неким тамо, које ја не знам у којима, али сам био, малтене, од њих ослобођен као да радим у позадини тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то они што су Вас водили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, војска. Верујте, не знам ни ко ми је био командир чете, ни командант батаљона. Тек негде у августу сам овај званично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је до августа, шта се дешава до августа?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава до августа?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ослобођен, радим за потребе Месне заједнице, таква ми је информација из, овај, војске, територијалне одбране, оног одреда из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, одред чега, војске или територијалне одбране? Нисам Вас сада разумела.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ни ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни Ви не знате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одред војске, војска, да ли је то команда територијалне одбране или је територијална одбрана, команда одред, не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то Вас од 19. маја води? Да ли је то ради плате или чега, ради стажа борачког, чега?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Водили су ме, овај, ради оправдања у фирми и добијао сам, овај, потврде да носим сваки месец, овај, неку потврду тамо у фирму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фирму у којој сте радили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајмо да се вратимо сада на овај део. Кажете, када долазе ти људи, Ви вриску чујете са прозора?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, негде почетком јуна, отприлике ту негде, 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком јуна?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Овај и тада сам ја, овај, изашао доле после тога и у томе кругу Дома постоји тамо бочна једна врата и они су тамо њих претоварали. Ја сам прешао прекопута у једну кафану. Тамо смо седели, већали ко, шта, зашто, откуд то. Већ је мало народ, онај, већ био у кафани ту се ускомешао. Газда кафане ме је питао, може ли шта да се помогне, јер је око те зграде насељено место, па једноставно и они су били уплашени, они цивили, због појаве те војске и први пут се то десило да је већа група војске под таквим униформама, јер ми смо онде имали резервни састав, овај ЈНА и сада је тим мештанима било необично када се појавила та војска у таквим и униформама разним и самим појавом непознатих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тада сам, овај, коментарисао тамо са тим газдом да би, овај, најреалније што може он учинити да купимо хлеба да дајемо овај војсци, пошто је тада било тешко и кретање и продавнице су вариале, радиле, посебно код нас у селу су наручивали хлеба, отприлике колико је потребно за наше оно локално становништво. Па смо се ми договорили да овај, он пређе у суседну Лозницу, да купи хлеба и отишао сам код другог овај газде кафане, исто из Пилице, а њега замолио једног од њих двојице, један је отишао за Лозницу, а један је отишао за Зворник. Сада тачно не знам ко је за Лозницу, ко је за Зворник, углавном оба су отишла у том смеру да купе хлеба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај газда?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Оба газда, један је отишао за Лозницу, један за Зворник, да не би у исти град, јер требало нам је веће количине хлеба за те људе. Е онда је он, довукли су они хлеб, као што су рекли тамо, «Перо, нашли смо толико и толико»; отприлике негде 350, 360 хлебова колико се ја сећам и овај, одвукли су тамо у круг и предали стражи тамо, војсци у поподневним часовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали колико хлеба треба? Колико је људи ту било?

Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам колико је људи, ја сам њима само рекао, купите колико можете, а колико људи, нико тамо, овај, није вагао да дели по сто, двеста, петсто грама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали колико је људи ту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште до краја њиховог боравка?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Никада, никада ја то нисам, овај, нити имао податке о томе, нити. Једино сам негде дао изјаву да та омладинска сала, некада када су продавали оне улазнице, разне ове, могла је да прими негде око 700 људи, с тим, рецимо, концерт Шабана Шаулића па онда се купи, овај, прода се на благајни 600, 700 улазница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била пуна сала?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада привирили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко рекао ко је гледао колико их има, да ли је гужва?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није ми то нико рекао, овај, после сам ја то сазнао, да су људи са дела зворничке општине, па сам ја радио горе и

нисам ни учествовао тамо да се распитујем, можда неко препознаје, ја не могу ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали одакле су ти људи доведени?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја сам сазнао да су доведени из Каракаја, а где су били у Каракају, одакле су доведени у Каракај, то нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где из Каракаја, неког објекта или?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Из објекта некога у Каракају или заробљеници у Каракају, па су пресељени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то сазнајете?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, по причама по кафанама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По кафанама?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чиме су дошли, Ви сте видели?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Видео сам са спрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Из канцеларије, аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијим аутобусима?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: «Дринатранс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд то «Дринатранс», да ли Вам је то било нешто чудно?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, није чудно, то је локални превозник на општини Зворник, ништа ми није било чудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али заробљеници, да ли «Дринатранс» служи за превоз заробљеника или грађана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У првом моменту нисам ни знао да су заробљеници. Појавила се група, војска је излазила из аутобуса, обезбеђивала их и споредни пут и овај паркирала. Када смо изашли тамо и видели овај, да се ради о заробљеницима, онда ми је било чудно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали директора «Дринатранса»?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неког из «Дринатранса», возача неког? Да ли сте причали са њима, откуд они да возе заробљене људе?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да прилазим ја њима тамо да причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тада, уопште, пре, после тога?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисмо ни пре, нисмо смели ни питати то. Нисам никада то питао, а пре нисам ни знао да ће их довести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико тих аутобуса је дошло?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, то не знам, како су улазили тамо и паркирали се и овај, ја нисам то ни бројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да се ти људи искрцавају из тих аутобуса?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Они се паркирају иза тамо, овај, иза моје канцеларије и тамо се паркирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неко возило осим аутобуса у пратњи испред или иза?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је довео?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нисам ту седео да ја то сада све гледам. Једноставно, када сам то приметио, ја сам отишао тамо у кафану, да избегнем тај, овај, сусрет. Закључао сам канцеларију и прешао у кафану. Више туда немогуће је да ја у цивилу ту ходам са војском, то је било немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се у кафани види та бочна десна страна зграде?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не види се, заклања га један део, овај, има нека радњица, фризерска радња и не види се добро. Може се нешто да види, али детаља не може да се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је тај Дом културе био?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ми смо га звали Омладински дом културе, међутим, овај, тада га је највише користио овај комплет тај круг Дома, «Агропром» зворнички, ту је имао смештене продавнице, имао је смештена, овај, своје канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Агропром»?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: «Агропром» Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фирма?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, они су као корисник тога били тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је власник?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Државна својина, то сам касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Државна својина? Да ли сте Ви тада били председник Месне заједнице?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Кризни штаб још постојао или није?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не више?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је имао кључ, да ли се та зграда користила у то време пре довођења тих људи, шта је било унутра?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа, попразна, некада, за повремене потребе, некада је «Агропром» ту откупљивао пшенице, па га закључа, некада је закључан, некада откључан, то су њихови били, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти људи уведени? Да ли је било откључано?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, не знам ја то. Можда ми је неко чини ми се тражио кључеве, па сам их ја упутио на «Агропром», да нису код мене кључеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је тражио кључеве?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Неко од оне војске која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на кога из «Агропрома» сте их упутили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На магационере тамо, било је њих четири, пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они седели?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, имали су тамо своје канцеларије, четири, пет, они су радници «Агропрома», да ли је закључано, да ли није, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте председник Месне заједнице и сада неки заробљеници се ту у зграду у којој Ви радите стављају. Да ли сте Ви то добровољно радили или Вас је неко принудио или?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, зграда у којој ја радим припада општини, општинска зграда, а та зграда где су заробљеници, припада «Агропрому»: И сада председник Месне заједнице, нема, «Агропром».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Ваше канцеларије?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Везан за ту зграду, али су, овај, али су овај, општинска зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова зграда са луковима, јел тако?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је испред споменик?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у оквиру те зграде су ти људи смештени, јел тако?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, посебан улаз, посебан прилаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви сте председник Месне заједнице. Питам, да ли Вас неко принуђава да Ви примите те заробљенике или Ви то?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, то не, то уопште нико није спомињао да морам примити, да не морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се њима дели тај хлеб?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Предвечерњим сатима, можда тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, да ли сте видели то? Ко је задужен за то?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам, само сам рекао овој двојници да одвуку тамо и да предају војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двојници?

Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тих који су довели, те кафеџије што су отишли по хлеб, они су довели са аутом и ушли су у круг и тамо предали. Када су се вратили тамо, питали су, колико сте нашли, каже, овај рекао 170, онај 180.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поделили све?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И истоварили су тамо и врећа, преузела је војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су услови били за боравак људи у Дому? Нешто сте се о томе у истрази изјашњавали.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја знам да су били трошни, овај, зграда је трошна била. Имала је прозоре и та врата метална, тамо је дрвени патос, унутра то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било топло, да ли је било хладно, како је било?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Топло, топло је, било је топло у јуну месецу. Сећам се када су дошли, нека је киша падала. Због тога вероватно смо и били у неким зградама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте још у истрази нешто о условима за боравак људи.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте о условима за боравак људи у истрази.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Били су нехигијенски услови, били су тешки услови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, процењујете да је доведено пар стотина људи, јер је било мало више аутобуса. Да ли се сећате тога?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ко ми је то, која је то изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша изјава која је скинута, значи транскрипт Ваше изјаве у истрази 05. априла 2007. године код истражног судије. Ви сте саслушавани и то су Ваше речи, значи као сада што се снимају Ваше речи, видите да ништа не диктирам, исто тако и тада.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Добро, и базирај се да та сала може да прими пар стотина људи

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, «то је било пар стотина људи». Рекли сте, услови никакви. На шта сте то мислили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На хигијенске услове никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На хигијенске?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког намештаја унутра?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Једино «Агропром» ако је имао неких својих ствари, он је то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било унутра воде, купатила, да се људи окупају, да се оперу?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Воду су, ма, не, не, воду су имали тамо са вањске чесме, била је ту нека вањска чесма коју је користила резервна војска ЈНА и остала је ту чесма и они су, видео сам стражу да је пребацила воду преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви видели?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, преко прозора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су им то дали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Када су дали? Сутрадан сам видео да су црева убацили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели та црева?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, јер то се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, кажете, нека гужва, граја, комешање, да ли су биле неке туче, да ли је неко њих тукао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, није, била је вриска, била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пуцао неко, да ли је било неких пуцања?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пуцњаве је било свукуда, то, седе људи пред кућом и пуцају. Нико се није обазирао на ту пуцњаву, никога бар то није изненађивало, седне човек пред кућом и он пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ваша канцеларија је на спрату, изнад она три лука?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је канцеларија полиције? Да ли има станица полиције ту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Они су доле испод, овај, где сам ја три лука, па натамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био командир?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дежурни, ко је командир ја не знам да ли је био командир, али је био дежурни, увек су имали дежурног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Петар Јурошевић?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нешто се не сећам. Дежурног су увек имали, а ко је сада тада био, то је. Али, пошто њега виђам сваки дан, сада не могу да кажем да ли је тада био, сваки дан је ту био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље дешава? Те ноћи, да ли су ти људи остали ту те прве ноћи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И ја сам отишао кући и нашао сам овога покојног Ћирковић Синишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тај човек је радио у болници, овај, родом са Косова, има, ожењен из Пилице и ту где је живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој функцији је он био?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У Пилици? Па, био је подпредседник овај Месне заједнице и био је између нас, пошто је радио у Зворнику у болници, између нас, у нашим договорима некаквим, договорено да врши координацију између овај општине Зворника и Месне заједнице и да га не оптерећујемо са многим стварима, да што нама треба у Зворник, да шаљемо по њему, а што из Зворника траже, он да нам то, једноставно, координатор, јер у то време је било тешко овај комуницирати Пилица-Зворник, тридесет километара, а он је радио у болници и познавао је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је сваки дан?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да, ишао је сваки дан на посао и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био нешто у СДС он, неки активиста?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Био је код нас и у селу активиста, али је био и на нивоу општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки Месни одбор СДС?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мићић Дико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мићић Дико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Синиша?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, њега првог момента нису прихватили, пошто је он са стране. Е онда се он сналазио више ка Зворнику и онда се сам истицао да може да нам помогне у Месном одбору и био је члан Месног одбора, можда некада касније, петнаест, двадесет дана. Ми смо се сви између себе познавали довољно, али њега нисмо, овај, довољно познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Синишу?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он живео у Пилици?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, живео, али можда је пар, пола године, годину пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поменуште Синишу у ком контексту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, ја сам код њега отишао и причали, овај, шта да радимо, тешка је ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи сутра?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да, можда те ноћи, али ујутру смо, овај, договорили се да идемо ујутру у Зворник, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се договорио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја и Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами вас двојица?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, проблем је, насељено место, нехигијенски услови, бојали смо се можда епидемије локалног становништва, цивилног, имали смо притисак од околних кућа, грађана, да ту деца не могу поднети, већ је почео онај неугодан мирис да се шири и да ми нешто предузмемо. Нашао сам за сходно да са Синишом, да он разговара са неким у Зворнику да то, овај, омогући. Он је дао предлог да идем ја са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко предлаже да идете у Зворник, да ли Ви њега питате или он Вама?

Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам са њим вршио разговор и дао му предлог да можемо шта да урадимо у Зворнику због те ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И он је дао предлог, било би добро да и ја идем са њим, он ће, овај, пошто познаје те људе више него ја, не би ли шта завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте одлучили, код кога да идете?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, он је одлучио да одемо код Марка Павловића и отишли смо тамо, овај, Марко Павловић нас је примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој згради?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војни одсек, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у граду?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то прекопута поште?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Прекопута поште, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то нека зграда спратна, приземна, каква?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Доле је био у приземљу, а има још један горе спрат, а ми смо били у приземљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде мало да нам објасните када улазите, шта затичете у згради тог дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Затичем на ходнику војску. И они су познавали Синишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти војници?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да и овај, после је Синиша горе, они су њега познавали и поздравили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вас?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мене нису, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били некада у тој згради раније?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Раније само на регрутацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно пре рата?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пре рата једном сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали тог Марка Павловића пре тог дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њега били?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, не верујем да сам чуо. После сам од Синише знао да је то командант територијалне одбране Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Синише сте сазнали да је командант територијалне одбране?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада ту када улазите у ту зграду, како то изгледа, те просторије, где су ту војници, колико их има, колико?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Улазило се овако са ходника, била су нека врата дрвена, онаке боје, сиве неке боје, патос је доле био дрвен, по ходнику, војска је туда пролазила, поздрављала Синишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то војска, како је обучена та војска?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имали су маскирне униформе, улазили, излазили у ходник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их има?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нисам их бројао, то је у пролазу, они су улазили тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су наоружани ти војници?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Носили су пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам сада тај сусрет испричајте, где улазите, како то изгледа, колико траје, какав је, ко је тај човек?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Врло кратко, овај траје, Синиша је представио тамо мене и да смо дошли, он је рекао да смо дошли због тога и тога, да имамо проблема са локалним становништвом, прети нам епидемија, а пре тога смо се ми договорили да тражимо исхрану за заробљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исхрану?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да и Марко је одмах обећао то да ће добити исхрана и да смо у праву. И онда смо начели тему да, овај, проблем нам је за локално становништво због, овај, топлог времена и нехигијенских услова, за смештај заробљених. Он је нама одговорио, «видећу по том пољу шта ћу урадити» и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком питању?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: За то хигијенско. Ми смо чак наметнули тему ако морамо да исељавамо становништво због тога, да нам то, овај, јави. Међутим, овај, Марко је рекао да има, овај, обезбеђено доле ко ће водити бригу о томе и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: О заробљенима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу ко води бригу о њима, исхрани и хигијени или о нечему другом?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У обезбеђењу локалног становништва, да се локално становништво не много, овај, узбуђивали, има, овај, организовано обезбеђење. Онда смо ми рекли да је већи проблем можда епидемија, која би се могла проширити из те просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још причали са њим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа. Ја сам био уздржан пошто сам ја био у цивилу, било ми је то мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у цивилу?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Марко, како је он обучен?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не могу да се сетим да ли је био у СМБ униформи, да ли је био у цивилу, не могу да се сетим, да ли је у некој кошуљи сличној СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко оружје, неки пиштољ?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, седео је у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се упознали, како се он Вама представља?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао још нешто, неки чин, нешто?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа није више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа, рекао је Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам каже Синиша, осим тога да је он командант ТО, да ли Вам још нешто прича, ко је тај човек, када је дошао, одакле?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није ми то Синиша причао, само каже човек који може да, ако је обећао, он ће то да испуни. Ништа друго, овај, није и да је човек који може овај да нам помогне, да решимо тај проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта он каже када Ви кажете за те услове, да су никакви услови, да прети епидемија и тако даље?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, рекао је да смо у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да смо у праву и да ће видети шта ће да предузме поводом тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће он да предузме?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је он рекао отприлике, «побринућемо се, али није то баш ваша брига»:

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да, да, то сам у истрази рекао да није наша брига, да, ради обезбеђења локалног становништва, има ко ће тамо да обезбеђује да се локално становништво не узнемирује због овај евентуалне провале заробљених, да не би провалили у локалне куће и да то није наша брига, има ко је, ко ће то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај ко обезбеђује, да ли сте причали о томе, ко су ти који обезбеђују?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисмо причали, та војска је ту организована војска која ће ту да обезбеђује и није то наша брига да ми мислимо хоће ли провалити или неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали нешто о тој стражи, ко ће да храни стражаре, ко ће ту да довози нешто?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа, ништа, ништа нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је на крају остало о исхрани људи, како сте се договорили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ће у току дана, у току дана ће интервенисати и после, сваки ће дан слати овај храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када тако?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нисам ја питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате ли Ви, докле ћете да храните?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Док не решимо шта даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где иду ти људи, да ли остају ту, шта, шта Вам он каже?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, док не реши шта ће даље, добијаће храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то каже?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви нешто инсистирали да се ти људи изместе одатле?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја сам инсистирао само да овај, ако не може решити тај проблем, да се реши хигијенски услови, јер прети опасност локалном становништву или да ми предузмемо мере да иселимо локално становништво, јер су то људи одмах и тражили и они су већ почели децу, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било разговора, колико дуго ће ти људи бити ту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте у истрази причали да је он обећао да то неће дуго трајати, да ће се он потрудити да то све буде у реду?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда везано за храну, за дотур хране, да то неће дуго трајати, послаће им храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте да нисте га питали до када ће бити ту, али да је он обећао да то неће дуго трајати. Како сте то схватили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, схватио сам да ће то решити и ти проблеми, шта сам рекао, да ће он то решити, слаће храну док не реши шта ће даље, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тражили нешто написмено да Вам напише?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам, нисмо, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, није ни он тако нешто нудио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма, није ништа, пошто је рекао да има тамо ко обезбеђује, да ће послати храну и да ће то да решава и да то баш, онај, да не брине локално становништво, пошто има ту обезбеђење и то је та прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му рекли за тај смрад који се ширио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да, шта сам рекао, нехигијенски услови би утицали на епидемију, на локално становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте помињали неки тоалет, нешто?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Марку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је после било? Причали сте у истрази нешто када сте се вратили, нешто мења се ситуација?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Када смо се вратили, мења се ситуација, стража је тамо приметила, правили су вањски WC.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је приметио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Приметио сам ја да стража прави неки вањски WC и да нека дрвља усправљају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је учествовао неко од тих заробљеника у прављењу WC?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Е то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? И где се праве WC?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Поред зграда тамо, они су крај пута секли та дрвећа, коље које ће забијати тамо и чуле су се ту оне тестере и ово. Шта радите, он каже, правимо вањски WC.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Неко од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко обезбеђује затворенике?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, ко је на стражи? Да ли познајете те људе?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Познајем те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам ко су ти људи, како се зову, коме припадају? Рекли сте у истрази, немојте да Вам сада ја.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, припадају војсци, а ко је тог дана био, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците кога Ви знате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, знам све од једног до задњег, али не могу сада да кажем ко је био тог дана, други дан, јер сваки дан је ту била војска и зато ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли та војска неку команду? Ми смо јуче имали неке људе који кажу да су имали неке водове, то нам испричајте.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, имали су, имали су командира вода, имали Драгана Машановића, имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Драган Машановић?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Командир вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вода чега?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војске, јединице неке, вода, Бранко неки Симеуновић и ваљда су били неки командири водова, тако су се представљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Дико Јурошевић?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дико је постојао, али да ли је тада и он био ту, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти људи обучени? Имају ли они униформе, да ли имају они оружје?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти о којима сада причамо.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Они су били у резерви ЈНА и они су имали ону СМБ униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ? Да ли имају неке пушке?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имали су и оружје, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Аутоматске пушке, полуаутоматске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они ту чувају?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је то стража територијалне одбране Зворника, да не знате да ли је то ТО Пилица.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пазите, ја нисам упућен у то, војска, бригада, ТО, ја сам то увек сматрао као да је то исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажем, то сте рекли у истрази, да ли је тако?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће, не, не, могуће и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја то рекла, то сте Ви рекли.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није бригада, одред, ТО, ја сам то увек сматрао као неко исто. Територијална одбрана, пошто је то на територији Зворника, ја сам то све сматрао као ТО, али после сазнајем да је то неки одред, па после нека бригада, ја за то нисам стручан, нити ја, могуће да сам рекао и ТО, али ради се о наоружаној војсци, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Причали сте нешто о тој територијалној одбрани у истрази, територијална одбрана Пилице. Шта можете сада о томе да нам кажете, да Вам не бих ја сада читала и предочавала? Да ли се сећате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Осниване су чете ТО Пилица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Почетком априла, докле су оне грајале, када су се оне трансформисане у, пошто сам и мало пре рекао да не знам докле је то трајало ТО, па настаје војска, ја то нисам ни пратио, нити знам, али имали су чете, водови у Пилици, ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је ТО Пилица била јединица у саставу ТО Зворник?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, а до ког периода, до, када се трансформисала у неки одред, ја то, овај, нисам вичан томе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте нешто војну полицију у оквиру територијалне одбране Зворник?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, постојала је војна полиција, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о овом периоду када су људи заробљени, шта знате да нам кажете о ангажовању војне полиције?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али долазили су на терен, а шта знам о њима, ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су долазили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На терен, ту су се мували око, имали су беле опасаче и ја сам по томе претпостављао да је војна полиција, а који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти са белим опасачима, да ли су они држали стражу заједно са Машановићем, са Диком, са Декиљем или не?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ја када су се они мењали, колико је ко држао, шта је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте их виђали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А виђао сам их ту, дођу људи, паркирају се, изађу, прођу, оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су долазили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, аутима неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилним или војним?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нису имали војни, цивилни ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилним аутом?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то војна полиција, бели опасачи а дођу цивилним аутом? Да ли је то уобичајено или не?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да сам мало стручнији, да сам био у војсци, ја бих то објаснио, али мени је то тешко Вам објаснити, зато што, Ви морате да схватите да сам и ја могао метнути бели опасач и тамо се представљати као војна полиција и обући ону маскирну униформу и казати, ево мене, ја сам највећи херој у општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти у белим опасачима, какве су они имали униформе?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имали су маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирне? Да ли су то млађи људи, старији људи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, можда око 25, 30 година, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: 20 до 30 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко да сте га познавали ту из краја? Овде су се сведоци изјашњавали, Ви сте се изјашњавали, нека имена, надимци, из неких околних села или можда неко са стране из Србије или из неке друге?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма, ја сам се изјашњавао неки «Целат», неко ме је питао негде овај, у некој истрази, знаш ли човека, не знам. Чуо сам за «Целата».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за «Целата» да чујемо?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да постоји човек и да је опасан. И само име Целат, за мене је то био страх некакав, целати нешто, али човека можда сам га знао, не знам директно да Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да постоји или да је долазио ту тада, тих неколико дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја га нисам видео, јер га нисам знао, али сам чуо касније да је неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да је долазио, да је малтретирао наше оне, војску, да је захтевао од њих неке ствари, строгоћу, ово, оно, да је улазио тамо у просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то прича?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, по кафанама, стража на том препричавању касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ти људи боравили у том Дому?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ја мислим једно три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За та три дана, да ли сте Ви видели тог Целата?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам га, али сам чуо да постоји Целат, али сада то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је то неки од тих у белим опасачима које сте виђали, а не знате који су?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нисам био у присуству њих да питам ко је шта, ко је долазио и што је долазио и који одлазе, ја то нисам контролисао, нити. Само оно чујеш у кафани, Целат неки је био тамо, задао им неки страх оној војсци, то је прича таква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта малтретира, не разумем, како малтретира ове стражаре?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, командовао им, тако они причају, да стоје, прецизни, да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао нешто Машановић Драган?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, није, показивао је неки папир да је одређен од некога да он води бригу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Показивао папир?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му је дао тај папир?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам га питао, пошто сам сматрао да је он у војсци, овај, у оној бригади, како се зове, па тако сам и контао да оде. Ја знам да је пре био ангажован негде на терену, на доста терена, ко му је дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он ту појавио, да ли се Ви сећате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Како се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појавио ту, да обезбеђује он?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какав Вам је папир показивао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обичан папир је држао у руци, ево каже, «добрио сам да ја водим бригу, Перо», каже, "слободан си».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, који дан отприлике, да ли је то онај дан?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Други дан, чини ми се, други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други дан?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви већ били код Марка Павловића или пре тога?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ли смо ми?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Синиша, да ли сте већ били код Марка Павловића када сте видели тај папир код овога?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, пре сам био код Марка, а нисам видео тај папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сте видели папир код Машановића?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, када смо се вратили из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Машановић да је тај папир добио од Марка Павловића. Да ли Вам је нешто тако причао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, он је мени само казао, ја сам добио папир и дужан сам да ја водим бригу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужан сам да чувам?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте. Нисам га питао ни ко, пошто мене није интересовало ни ко је Марко, ни ко је у бригади, јер сам био од војске ослобођен да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао Петар Јурошевић да је ишао у Зворник исто да се нешто буну за услове или за било шта, за чување, за нешто, овај из полиције?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, јесте, јесте, и он је ишао да интервенише, каже негде, да војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је он ишао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, вероватно свом начелнику, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Претпостављени његов не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код свог претпостављеног?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обично се каже, ишао сам у СУП да видим шта ћу, да ли да чувам или не чувам, сада, кога и шта, ја не знам, те људе нисам ни познавао, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петар да му се чини да сте и Ви са њим ишли, па је он ишао код Петка, код свог надређеног Петка Панића, чекао напољу, а Ви ваљда ишли?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ако је то Петар рекао, могуће да је нешто помешао. Ја сам једне прилике ишао са Петком са још три полицајца, овај, доле проширила се прича овај да су требали полицију да отпусте да их прекомандују у војску и они су начули причу да сам то ја захтевао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се то дешава то што сада причате?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, нема, можда крајем 1993. године, овај, 2003., почетком, 2002., почетком 2003., не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда 1992.?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ли је била јесен, да ли је пролеће, то је такво време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те године?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, или је пролеће наредне година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте ишли са Петком?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ишао са Петком и са још три полицајца, чисто да се увере да то ја нисам захтевао и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је он то помешао, да нисте Ви?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он додуше није сигуран.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И тада смо имали удес, овај, можда га је неко могао подсетити, овај, тада смо имали удес у Табанцима, он је неког «Вартбурга» возио, он је и возио и они су се угрували и отишли су у болницу и тако да нисмо то завршавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са Машановићем везано за ове затворене?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, не, никада нисмо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, кажете, Ви се враћате, ово прави се УС, храна, како се сада после онога случаја, што Ви преко овог газде кафане обезбеђујете хлеб, како се даље сада храна обезбеђује?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Хлеб је обезбеђен, сада ту претходну ноћ, од тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је други дан, причате о другом дану?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Други дан, ја сам видео одозго са прозора, дошао неки комби, бели, истоварана је храна, намирнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то комби?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Цивилни бели неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилни?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја одозго га видим са онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вози тај комби?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта довози тај комби?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Видео сам да истоварају неке намирнице, ако знате ону просторију где су она три лука, војска тамо бацала, истоварују и онда приметио сам после да онда то носе тамо заробљенима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко то истоварује, да ли ови Ваши Пиличани?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Наши, наши људи, војска нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се то и они се хранили и ови људи или како?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, вероватно да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сада даље дешава другог дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам то, овај, пратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких неуобичајених ствари да се дешавају са тим људима унутра заробљеним? Да ли улази неко код њих, да ли излази неко од њих напоље, да ли неко некога изводи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Унутра шта се дешавало, не знам, нисам ни прилазио. Приче су да су они почели, када су направили тај вањски WC да људи излазе тамо у WC и да их стража враћа. Али нешто необично онде да се дешавало, дешавало се то да је војска и да се то већ полако пијанчило и ово и оно и било је то мало, овај, гледајући на мирном месту, неуобичајено, ето то је једино неуобичајена ствар, велики број војске и комешање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су их терали да певају неке песме?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Е то је било када су излазили, али ја сам чуо да се пева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се певало?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, неке песме, ја сам контао у оној галами, да пева војска, да певају ови, ко је, шта је, тако сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то певало, који дан?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Када су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, то сам ја чуо, али да ли се још певало, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их неко тера да певају или они то добровољно певају?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, не знам, ја са прозора гледам, ко коме командује да пева или да не пева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које песме?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, биле су разне песме, националне, оне српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Националне, српске неке песме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српске песме?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимани певали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам то, да ли је стража или Муслимани, али вероватно сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви певали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неко некада изводио неке људе па их није враћао? Ови неки стражари причају о томе.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесам ли чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су изведени, па да их нису више ни вратили ту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Било је неке приче, неке људе, некада сам чуо причу да је било два човека или не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одведена?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Касније сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су одведени?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је улазио неко унутра? Причали сте нешто, тамо на оне рупе где се пуштају филмови, шта је ту било?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја причао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, долазили су људи са стране, непознати и тамо се јављали том Драгану Машановићу. Да ли их је пуштао, да ли није пуштао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате, да ли Вам је то он причао или?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, причали су, чим ти људи, седнеш тамо на кафу, људи причају, био сам, видео сам. По томе знам, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је убијен неко ту?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су била нека тела? Причали сте и о томе, питао Вас је истражни судија.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, причано је да је било два, три тела поред Дома.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да, причано, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, можете нешто да знате тако што чујете од некога или што видите. И једно и друго је сазнање.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја знам по чујењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то по чујењу ми испричајте, значи, исто је, овај, сазнање и посредно и непосредно. Ви само реците шта сте чули, шта сте видели.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чује се у кафани, убио сам сто људи, а ја том човеку не верујем и не региструјем. Човек се напије и каже, ја сам био ту и ту и како да му ја то верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао, убио сам сто људи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Неко, дође човек у кафану и каже, радио сам то и то, а ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та три дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма, вечито, увек је то тако, пијан човек каже, ја могу ово, ја могу оно. Ето, то су приче које ја не могу да проверим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да сте чули да је било два, три тела поред Дома?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, да, такву сам причу чуо у кафани, а ко је урадио и да ли је било, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок Машановић да су три дана ту лежала тела иза, тамо код овог паноа са овим неким изборним кампањама.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ако он то каже, онда је тако, он боље зна, ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви као председник Месне заједнице то нисте видели?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли тамо око Дома, да ли сте обишли?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не бих се смео ни појавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте то у кафани чули?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте за овога неког Бошка Стојановића кога сте знали.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Њега сам знао из «Глинице».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Њега сам знао као радника у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Глиници»?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај човек изгледао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Какав је човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, његов физички изглед какав је?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чини ми се да је био, овај, мислим плав, неког раста можда мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коликог раста?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Једно 170, 175, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је он ту долазио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је тај човек?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И то не знам, само знам да је радио у «Глиници», а не знам одакле је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је то баш тај Бошко?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Како знам да је Бошко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Радио је у «Глиници», знам да, ако ме питате за Бошка, знам га то. Радио је човек у «Глиници», а одакле је не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Пипу?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пипа је ту близу Пилице, њега сам, овај, знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мали, низак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плав, црн?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, више смеђ онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега виђали та три дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је он ту био?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Причано је касније да је и он био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он био?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да је долазио ту више пута у току дана, ходао туда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок који је један од двојице преживелих по нашим досадашњим сазнањаима, од свих тих људи који су убијени, да је тај пописивао ту људе приликом одласка, за неким столом, када су одлазили?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте, чули сте да је он ту долазио?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: По причама, по кафанама, прича, Пипа овај био, Бошко био, то је све прича, ја се са њима нисам сусретао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, коме је он припадао, да ли је он био униформисан или је био цивил?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био наоружан, шта кажу ти?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То сам већ рекао, људи обуку униформе, они су хероји, они ходају сами куда хоће, раде шта хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за њега ме интересује, да ли су Вам рекли да ли је био у униформи, да ли је био наоружан?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, пошто је он припадао Главичицама, бијељинска општина, ја не знам да ли је, не знам ни моји, ко је већ припадао, моја војска, чак не знам ни коме сам ја припадао у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су Главичице удаљене од?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Граница је кућа уз кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А припадају Бијељини?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то разлог да не знате коме он припада или?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нема, нисам имао са њим контакта нити је он имао са мном, овај, није ни било ко да ми каже и Пипа је мој колега, мој војник, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За кога сте још чули да је долазио а нисте га видели? По надимцима сте се изјашњавали.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, тај «Целат» и Бошко и Пипа, то је, та три човека нека са стране. Да ли је још ко, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неки Нишки и Пиварски. Ко су ти људи?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, ти су људи били, али касније, не тада, ја нисам видео. Нишки је долазио код мене, помињао сам можда негде око, око 15., 20. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, отприлике, овај, сетићу се тога, била је тада преслава у мом селу. Онај је дигао од куће, тражио неко, овај, наоружање, ко има пушке, попис, то и остало. Тада је била преслава у селу, овај и по томе се сећам да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И забрањивао да се не сме по селу пуцати и ово, оно, пре тога није се никада појављивао пред моје очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да, на питање судије, да су људи били затворени, да сте чули да је долазио Нишки, «Целат», Пиварски, а да Ви тог тренутка те људе нисте знали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, не знам и сада сам рекао, да ли је пре долазио, ја се нисам са њим сусретао, а могуће да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да сте чули да је тада долазио а да сте га после упознали?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То сам чуо, да, после тога сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да је долазио за та три дана?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да сам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, јесам чуо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам. У ком својству је долазио тај Нишки?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био неки војник или?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, био је војник, али не знам у ком својству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то када је била Ваша преслава, какав је тада, чији је војник био тада када је дошао код Вас?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У униформи? Ово обично Вам причам опет сада да ја опет не препознајем. Понављам опет, могао сам обући униформу и отићи негде у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате, за Вашу преславу, када сте видели Нишког, како је он био обучен?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Маскирну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да закључите?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У маскирној униформи, који је човек задавао страх и мени када је дошао мени негде око 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте се плашили од тог Нишког?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па, наређење, хоће ово, човек је тамо, шенлучи пред кућом, трчи тамо, вамо, пуца и остало. Плашиш се човека да ти не удари шамар да те не обрука, ето, то је страх. А имао је право и то, тако се понашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули везано за овај боравак људи три дана у Пилици, везано за Нишког, да је долазио и шта? Да ли сте још нешто чули?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чуо сам да је био и да је војсци наређивао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој војсци, овој Машановићевој?

Сведок ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Машановој војсци, са њим разговоре вршио и шта је радио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он имао бели опасач кад сте га ви видели иза преславе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма не сећам се да је имао опасач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А чули сте да је долазио и Пиварски. Ко је тај, јесте ли и њега упознали касније или не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пиварског сам негде касније само у пролазу, покојни Синиша је показао да је то Пиварски и знам да је био у неким патикама кад смо га ја и Синиша некад у Зворнику сретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је рекао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А чуо сам за њега да је неки страشان борац и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта вам је рекао Синиша за тог Пиварског ко је он?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Они су се поздравили и ја сам то зашто и питао сам и Синиша је рекао то је Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било после ових људи?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да касније, тад ја нисам ишао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже за тог Пиварског којој јединици је припадао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа ми није рекао Синиша, да је добар борац, јак човек, добар човек, то је та прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте за Целата чули, исто сте нешто причали у истрази, осим тога да је долазио?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Причао сам, чуо сам да човек постоји, лично га не знам, чак му не знам ни право име ни презиме, само знам надимак Целат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из ког места?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, мислим да је отприлике Тршић, Малешин, Скочић, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте нешто чули 1993, 1994. године?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Шта сам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нешто сте причали да сте чули за њега 1993, 1994. године од неког возача који је с њим имао неки конфликт?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Бошко Лазаревић је дошао да обиђе тамо једну јединицу 1993. године па Целат имао с њим проблем па га ошамарио тобоже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте било је приче да је Целат убио неког. На који период то мислите?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да је убио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, убијао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да је убијао цело време у току рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цело време рата?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Таква је прича била. Не знам да ли је жив. Те су приче, мени информације кафанске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питао вас је судија јесте ли после били у контакту с овим Марком Павловићем, после овог догађаја?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда негде у граду негде смо се поздравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком је то месецу било? Колико после овога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли још били људи затворени у дому или не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нису три дана, то сам само га једном видео у та три дана, био сам ту можда сваких 15, 20 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тад кад сте га видели у граду јесте ли причали нешто о тим људима?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нисмо само смо се поздравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поздравили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А можда је био завршен рат па смо се негде видели, тога се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да мислите да се то после брзо трансформирало Територијална одбрана у војску. На кад сте, шта сте мислили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сад кад и повагам то време и кад сконташ да је оформљена бригада, копнена војска ми смо дуго баратали том причом Територијална одбрана и могуће и ја и остали који су причали те приче дуго причали Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дуго се прича прича да је постојала ТО, рецимо прављени батаљони и чете на нивоу локалног становништва и они су то мислили да су Територијална одбрана, чак су чували своју територију па се то увек контало ТО, Територијална одбрана као чува своје место и ја ћу увек баратати можда негде ћу рећи 1993. и 1994. је била ТО али практично она није јер ја то не знам како се све то прекомандовало из ТО у војску и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте брзих дана, чини ми се тако нешто, после је била она професионална бригада?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па да, брзих дана, мислим да 19. маја већ кад је оформљена, како се зове, одред, али ја сам тад мислио да је одред ТО, међутим, после сам информисан да је то војска, та војска и сад ми није јасно да ли је одред био ТО или је војска, нисам се никад ни информисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли вам је Сениша предлагао да одете код неког другог можда?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него код Марка само?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Код Марка, Марко је мој другар, ми ћемо с Марком то да урадимо, таква је његова прича била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ајмо сад да видимо како ти људи одлазе сада из Пилице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То ја не знам, само знам да сам добио информације да су отишли у правцу Шепка кад сам ја дошао сутрадан у месну канцеларију негде можда 9, 10 сати, 11 кад је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је трећи сада дан, је л'?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: После њиховог одласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за време одласка, па то је радно време, јесте ли били у својој канцеларији?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, за време радног времена нису одвежени, али није то ни радно време, ја сам волонтер у месној заједници и могао сам да будем сат, два, да не будем никако, да дођем у 9, у 10 по нечијем позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сад, ја сад имам неку туђу изјаву испред себе. Рекли сте почели су да их воде, а сад причате о камионима, о аутобусима. Па то вас питам да ми испричате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Почели су да их воде, да возе. Је л' сам ја то гледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам сад, ако сте ви Петровић Перо, ја нисам стварно, ваша изјава. Причате о камионима, цирадама, броју камиона, товарењу.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, то ја не знам. Камиони су возили, јер сам причао да сам чуо да су возили камионима и кад сам дошао то је било завршено, није нико ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде шта ви знате? Испричајте нам шта знате о одласку ових људи?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Знам из приче да су одвежени у правцу Шепка и да је прича да ће ићи на размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је причао да иду на размену?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Та војска која је обезбеђивала ићиће на размену, возиће их у Шепак и ја сам контао да ће се из Шепка ићи тамо за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, на кога мислите?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ови стражари који су били ту, ти локални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Локални причају иду на размену?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како они то знају?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па од некога добијају информације, а моја је прича била добро је, нек се то заврши и добро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад почиње та прича да они иду на размену?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда читавог дана, можда први, други дан, трећи дан су чини ми се и отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ви причате овде о том одласку и?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да су одвежени у правцу Шепка од мојих сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли гледали ви те камионе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити шта сте у истрази рекли. «Следећи дан», - пита вас судија, «Шта се дешава следећег дана»? Кажете: «Следећи дан стржа, исто галама, вика негде, да ли следећег трећег или четвртог дана почели су да их одвозе. Како су их одвозили»? – Пита вас судија. Ви кажете: «Па та стража која је тада чувала. Почели су да их товаре. Да ли је долазила с тим возилима и нека друга војска? Не знам. Кад је то било»? Кажете: «По мом сећању можда је било и по подне, не могу бити сигуран да ли око 12 или после 12, приметио сам неке камионе, чини ми се и аутобусе, можда пар њих, два, три или аутобуса нисам сигуран, колико сам ја приметио можда два камиона паркирају возила иза леђа моје канцеларије и тамо су их товарили. Да ли су се исти камиони враћали поново, да ли су други долазили? Нисам имао прилике да приђем војсци». То објашњавате да нисте видели њихов улазак. «Видео сам камион да се паркира код врата. Да ли видите ту да неко обезбеђује? Ви кажете: «Била је војска». Пита вас судија да ли чујете да се ту нешто дешава, нека галама, да је било ситуације да неко неће да уђе у камион, ви кажете «Није било, улазили су и чуле су се приче да иду на размену».

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда је то повезано са 1995. онда сам дао изјаву, мислио сам на 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте били и 1995?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Председник Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то рекли код истражног судије да је то 1995?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће да сам то предочио 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су их возили 1995?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Исто тренутно што сам сад описао тако је вожено 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово кад су одвожени нисте били?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не верујем да сам био, можда у пролазу а да сам се ту задржавао толики период не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, кад ви сазнајете да су отишли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сазнајем сутрадан у 9, 10 сати да су одвежени. Можда је била једна тура, двије у том периоду и завшен је посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви сазнали није никог више било?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, они кажу, неко и каже одвежени су, да ли је још која била, један камион, два, да ли је аутобуса истоварено, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу где су одвежени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У правцу Шепка на размену, тако је се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' Шепак горе ка Бијељини?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ка Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ка Зворнику? Да, Живиница је даље?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На граничном прелазу са Србијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко то каже, ко вам то прича, је л' то неко ко је био присутан приликом одвожења?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И мјештани онда по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, као одвежени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' кажу мештани чиме су одвежени, ко их је возио?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одвежени су на размену, добро је кад се то завршило, таква је прича била. С војском мени је било немогуће контактирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти 1995. године како су они одвежени што сте гледали?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Исто у камионима товарили иза угла и одвежени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком правцу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Исто у правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у правцу Шепка?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази затвореници су одвежени према Шепку, према мосту, али да ви нисте загледали да ли су камиони имали пратњу. Јесте ли то мислили на 1995. или на 1992. годину?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па 1992. године по мом сећању, како могу сад да направим визију да нисам био присутан да негде можда око 9 сати ако су у том периоду некога возили могуће да је то тако било, али по подне и претходног дана од 9 сати ујутру ја нисам ту вероватно био присутан. Ако некога су возили у 9 сати, у 10 сати могуће да сам ја ту направио комбинацију 1995. и 1992. годину, али ми је била прича тамо у продавници, у кафанама да су отишли на размену и да је сад то у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су отишли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте чули да нису у размену отишли него да су убијени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дуго после, да је неки Џелат тамо улазио и да су неки од тих људи стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да су неки људи побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго после?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па можда неких месец, два, три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана ништа нисте чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Прво оно шапутање, па ником не верујеш, па онда да ли веровати, да ли не веровати, кога питаш, што питаш, разумете, то је било већ теже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок Машановић да су и птице знале истог дана да су сви ти људи убијени у Гериној кланици у Каракајском пољу у Каракају?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па јесу, али не знам можда касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда касније, можда то у неком кругу људи али да су сви знали. Прво се знало да су размењени, то је прича била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви то нисте чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али не знам у ком периоду је Машан мислио да су сви знали, сад знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте, је л'?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али не знам у ком периоду, можда месец, два. Је л' може воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ево сад ћемо. Као председник Месне заједнице ви сте кажете 11. маја постали председник Месне заједнице.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: 11. маја су ме раздужили Кризни штаб и имали смо, онда је довео неког у Месну заједницу, да ли сам ја биран или нисам 11. маја или можда 7 дана касније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније? Зато што сте Хашким истражитељима рекли да сте постали председник Месне заједнице 20. априла?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Председник Кризног штаба 29. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 30. априла да сте постали председник Кризног штаба? Значи, то није тачно, је л'?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То је тачно, имам писани траг о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Записник је могућ о тим датумима или сам негде побркао, а кад уђемо у увид записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до 18. децембра 1998, јесте ли били?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно, је л' председник Месне заједнице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте престали да будете председник Кризног штаба онда постајете председник Месне заједнице, је л' тако?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чланови Кризног штаба рекли сте истражитељима ко су били? Је л' се сећате сад?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сећам се да сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је био још Кризни штаб?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Причао сам тим људима о Кризном штабу, да ли сам све то рекао, можда је још било не знам тачно, набројао сам два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сад сећате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што сте набројали? Ајде реците нам?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па то је био Ракић Душан, Симић Јефто, Ћирковић Синиша, Бабић Рајко чини ми се, Перић Станко, не знам то та група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Душан Аракић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Душан Ракић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви то рекли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ракић Миленко, Матић Радивоје?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јефто Симић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да, само што је Матић Радивоје он је био члан Месне заједнице а он је био у резервној полицији, он није био у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да је командант ТО био Драган Цветиновић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па рекао сам и сад он је био до 29. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО или Кризног штаба или је то исто?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризног штаба?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли то био Кризни штаб ТО или Кризни штаб?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ни ја како су се они представљали, али сам ја рекао ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато сте рекли што не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће да је ТО и Кризни штаб да је то била једна целина, међутим од 13. априла није тако било, Кризни штаб је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте кажете постали председник тог неког Месне заједнице, кажете негде око 11.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја, и сад значи ви сте председник ту локалне власти, је ли тако у Пилици?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли ви неки контакт са влашћу у Зворнику и ко представља власт у Зворнику у том периоду мај, јуни?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јуна, опет смо одрађивали то преко Синише као координатор, постојала је Општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас питам ко је власт, а не ко контактира, прво вас питам ко представља власт у Зворнику?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја добијам информације председник Брано Грујић, председник Извршног одбора ко је био Стево Радић, секретар, те сам ја људе, ко је био председник Одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је ваш однос са Браном Грујићем?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Браном Грујићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као председника Месне заједнице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Као председника Месне заједнице мој однос је био више са Извршним одбором Скупштине општине Зворник, са Стевом Радићем, са председником општине мање комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је председник општине?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Брана Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да је председник Привремене владе био Брано Грујић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па опет то третирам председника Општине и привремене владе, то је за мене то било то исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али то сте рекли, шта је тачно?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па исто је, предсендик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто вам је?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је исто.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Третирам као председник Општине, а друге институције нисмо ни имали, идеш у Општину, онда привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки Јово Мијатовић можда?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте био Јово Мијатовић ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао он неку функцију?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Радио је, знам да је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли требало да ви нешто сарађујете са Браном Грујићем у вези неких питања, било каквих?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не. Имао сам Извршни одбор, имао сам Стеву Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је изнад вас, је ли има неко изнад вас са којим се ви консултујете на општинском нивоу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Извршни одбор општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извршни одбор?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Председник Општине је задужен за Скупштину општине, а Извршни одбор је та институција која би требала да координира са Мјесном заједницом и касније у овом периоду сам ја све захтеве подносио Извршном одбору, не председнику Општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нешто сте причали да сте добијали нека наређења од Бране Грујића до 11. маја док сте били председник Кризног штаба, на пример кажете он је у то време био председник општине, ето то сте рекли и ту, и он би вам рецимо саопштио да му је потребно 30 војника да обезбеђу мост и ви би то обезбедили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, то док је био у Каракају, у «АлХосу» до 11. маја, чини ми се тад у том периоду, одрадите то, једина веза је била телефонска у тој централи да ми ту на терену мобилишемо људе на неке локације и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Помињали сте овога Михајла Галића, ко је он био, да је вама био неки командант, у ком периоду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда од августа, од јуна, јула, не знам ни ја тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре ових догађаја у Пилици или?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: После, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да. После сам ја то сазнао да је он мени неки командант батаљона у Кисељаку, да сам ја том команданту припадао Михајлу Галићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви нисте то знали него то касније сазнајете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То сам га негде спомињао на питање ко ме је плаћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам спомињао да ме је водио Михајло Галић у јединици, али сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте и рекли да сте добијали плату, али да никад нисте припадали батаљону?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то, фиктивно припадате батаљону ради плате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам знао да припадам батаљону нити ме је водио у јединици код Михајла Галића који ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то одређује да вас воде у јединици, а уопште не припадате јединици?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мобилизација ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Министарство одбране ТО, садашње министарство, та зграда где је био ја мислим да је Стево, овај Ивановић то ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то у току рата свако је морао да се пријави у неку јединицу како би могли да примамо плату?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Како би могли да оправдамо што осажемо с посла и како примамо ту плату наравно, јер ако ја не би имао оправдање из јединице у фирми ја био добио отказ, кажем у неком периоду касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од кад је по вашем сазнању вама Галић командант? Вама лично и ког батаљона, које јединице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја мислим да се звао, како се звао Трећи батаљон, од јуна можда, јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећи батљон је ли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја не знам, у Кисељаку је била та команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту Марковић Обрен, је ли имао он ту неку функцију?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте, Обрен је био у команди батаљона тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тог у Кисељаку?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког јуна, кажете јула?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Од јула месеца, не знам ни ја тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од седмог месеца је ли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, отприлике, не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ви знате о формирању Зворничке бригаде?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Готово ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Готово ништа?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате је ли био ту неки командант Зворничке бригаде, неког да нам поменете, бар некога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чуо сам ја то, команданте батаљона могу поменути команданта бригаде, неки Драган Петковић, био неки Василић, био Пандуровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пандуровић.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Од тих комбинација готово ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли икада причали кажете ви сте сазнали после месец, два, са Браном Грујићем о тим људима кад сте чули да су убијени, да нису размењени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам како да причам, никад ми о томе нисмо причали, јер код Бране је било изузетно и тешко и доћи и због послова да улазиш у неку причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог дежурног официра Јокић Драгана помињете из 1995. године, је ли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био Јокић Драган и 1992. године у јуну?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај што је.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Знам да је био 1993. године, почетком 1993. године, ја сам са њим контактирао, радио је неки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је касније. Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не сећам се да је био, не знам стварно, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били ви некада командир чете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда по евиденцији али нисам никад обављао ту функцију. Али не би ме нико ставио да будем командир чете ако нисам био ни у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви под командом тог Галића у јуну месецу нисте ништа били ангажовани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја мислим војник, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја мислим да ме водио као војника, али не може ме метнути командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али нисте фактички нисте били ангажовани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Био сам ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формално због списка плате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Формално, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то вас питам. Добро. Е сад овде сте у истрази нешто говорили па сам хтела то мало да разјаснимо, на питања тог односа локалне власти и општинске, цивилне власти, причали сте нешто о Територијалној одбрани и о Цивилној заштити и тако даље, па вас пита судија у том периоду ви кажете «Месна заједница је орган који потражује од Општине, али ја се нисам могао ставити у улогу да ми неко наређује шта ћу радити», кажете «у том периоду локални ниво власти био је јача војски, наредбе су ишле војски а не Месној заједници, и када се врати онда је Месна заједница обавезна да обезбеди цивилно становништво», па вас судија пита да ли сте ви били у ситуацији да нешто наложите Бранку Грујићу, ви кажете «не да наложим већ да захтевам», па вас пита судија да ли он вама може нешто да наложи да урадите, а ви кажете «не може», испада да сте ви по овоме јачи од?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, јасно ме и питају и одговор, не може мени лично, може Месној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда је сад дошло питање да ли може мени лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не лично као Пери, него као председнику Месне заједнице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, ја сам то сконтао да он мени може лично наредити, али он може Месној заједници, не он већ Скупштина општине Зворник да тражи од Месне заједнице да реши то и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пример ових 30 војника да обезбеђују?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што вас пита судија ових 30 војника па сте рекли он може да захтева на пример 30 војника да обезбеђују мост или нешто?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па територија Месне заједнице Пилица је Месна заједница Пилица има оформљене своје јединице које ће то да одраде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то јединице које обезбеђују мост на пример?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Територијалне одбране, војска или то више не могу да дефинишем ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како може Брано Грујић да наређује Територијалној одбрани и војсци?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да наређује, не да наређује, него да захтева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захтева да.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па може захтевати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их распоређује?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не то, да распоређује не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога да захтева?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Од Територијалне одбране, од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Територијалне одбране да то нешто.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али опет не као Бранко Грујић, већ као не знам у ком периоду, привремена влада, Кризни штаб, то је проблем, као председник Кризног штаба Брано Грујић, као председник општине Брано Грујић, сад је то проблем, у томе јасно у ком периоду може да нареди као председник Кризног штаба могуће да предочи да је угрожен мост на Шепку и да захтева да неко обезбеђује то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да захтева од Територијалне одбране да неко обезбеђује?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, неким путем, а мислим као председник Општине не може од Месне заједнице захтевати ни он лично, није то општина Зворник а не само поводом војске, то не може уопштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Поводом војске не може он на Скупштини општине доносити одлуку шта ће војник из Пилице радити и где ће бити ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каква су по вама сазнања, каква су ваша сазнања о односу Бране Грујића кад је био председник привремене владе са Територијалном одбраном?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам имао контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И то та сазнања не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта би са овим Ћирковић Синишом, кажете он је радио у болници и био је Марков познаник, је ли вам причао нешто како се они знају, одакле се они знају?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, мало је човек контактирао са нама у том периоду, радио је у Зворнику, обраћао нам се само по потреби, завршио сам то и то, завршено је, није завршено, треба то и то и шта ја

знам. И нисмо ми никад ни вагали какав је Бранко, какав је Марко, какав је онај, нисмо имали ми потребе то вагати какав је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок један од стражара Драган Стевановић, да је дошла нека делегација ваљда сутра ујутру, неки људи у цивилу који су рекли, а то потврђује и сведок Машановић да су дошли неки тројица у цивилу и рекли како се ово овде ради, мора људима храна, мора вода да се обезбеди, као нека врста делегације по овом сведоку Стевановићу, је ли вама познато нешто о томе да је дошао неко да направи примедбу како ти људи су ту смештени, како немају услова за боравак.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дошао је неки цип и мене су тражили да причам са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде нам о томе испричајте.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али делегација је била у униформи, представио се мени човек, рекао је командант Угљевичког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Командант Угљевичког корпуса, пуковник, командант Угљевичког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бијељинског корпуса?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Угљевичког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угљевичког, добро. Кад је то било?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Други дан кад су ти људи дошли и питам вас каже овде председниче Месне заједнице, шта раде заробљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже шта раде ту заробљени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја. Ја сам онда њега упутио тамо на ту поред мене је стајао Симеуновић онај Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај покојни је ли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте. Ја сам рекао ово је војник који је задужен за то ја са тим немам ништа. И он је Бранку рекао да то становништво запосле да копа курузе сељацима, да неку живицу крај пута, Бранко је рекао разумијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које становништво да копа?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Заробљеници, не становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ангажује заробљенике?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да копају кукуруз, да сређују живицу крај пута, да једноставно буду ван, Бранко је њему рекао разумијем и човјек је рекао док се вратим из Зворника хоћу да видим ту где је овај, вањски WC, и сео у неки цип и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је тај цип био, је ли то неки војни цип?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ништа, слично војниј «кампањоли», она мала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је дошао, њих колико?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па њих три и тај човјек ми се представио у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та тројица јесу они у цивилу или?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Они су стајали ту у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у униформи?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су имали униформе тада?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај што се представио да је из Угљевичког корпуса, је ли он имао неке чиновне?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пуковник, потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, да је потпуковник или пуковник тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је име?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, није ми се ни представио, потпуковник командант Угљевичког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли би вам помогло да вам кажем неко име да вас асоцира?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, није уопште, зато сам ја, било ми необично ја сам рекао војска то обезбеђује, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је командант Угљевичког корпуса?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тако ми се представио. И сјео је човек у «кампањолу» и рекао Бранку док се вратим, да поставите ту WC и наредио му је строго и овај је рекао разумијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Овај је рекао разумијем и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранко?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту и Машановић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам. Не знам, онда сам ја отишао са Сенишом за Зворник и ту би за њи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже за храну како то?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај потпуковник, пуковник, командант корпуса, шта каже за храну? Је ли каже да треба да их храните?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није ништа рекао, ту није уопште зато што стао је, Бранко, обратио се мени, неко је рекао Пера је председник Месне заједнице, па ми је поставио та питања ја сам рекао војска то решава проблеме, на шта је ту Бранко, сећам се да је он, он је са њим

рекао да изведи људе вани, видиш какво је време нека људи копају кукуруз, Бранко је рекао нема кукуруз је окопан, већ период је прошао копању, нека праве живице ове крај пута и праве канале и док се врати да имају ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете се дешава сутрадан ујутру?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, можда седам, осам сати, можда и раније, и раније много око шест, ја сам са Сенишом кренуо око пола седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога ви идете са Сенишом?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, да, у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте ли ви овом потпуковнику да идете код Марка?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам то рекао никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што се њему не обратисте за услове за то, него идете код Марка?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не може да се обраћам човеку кад човек наређује и представља се, пуковник, командант угљевичког корпуса и ја контам шта ја имам са угљевичким корпусом, шта имам са човеком који каже да пуко скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, није ми сад јасно, тај долази неки пуковник а ви идете код Марка да тражите?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Идем заказан са Сенишом код Марка, где ме Сениша води код сигурног човека, јер он је човек тај непознат, не могу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Човек ми непознат и реко је да је у угљевичком корпусу и контам да Зворник са Угљевиком нема никакве заједничке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви ту његову наредбу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, нисам ја сам његову наредбу упутио војсци, и с војском решава, ја сам цивил ја не могу о томе решавати ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте ли Марку да је била та делегација са ципом?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не сећам се да сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће да сам причао, не могу сад да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам то било нешто битно, небитно да долази пуковник, командант корпуса?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па јесте битно, могуће да сам и реко, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам још некад дошао командант корпуса тада у Пилици?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И њему се ништа не жалите да је то, да су услови неподношљиви, да је ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А жалим се напао ме човек и каже ослободи ме, реши са војском, нека војска то регулише, не могу ја војсци да командујем, то сам му реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте њему то рекли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, ја не могу да војски командујем, ријешити тамо сњим. Ја сам случајно у том моменту пролазио доле до пута и онда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с ким он, јел још с неким причао ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, није. Ја сам застао, и он је сам се Бранку обратио и Бранко је рекао разумије, оно војнички поздравио га и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И то је било можда два, три минута, човек ухватио у џип, није могло се с њим ништа ни причат, није давао ни то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте ви схватили, какве везе има Марко са заробљеницима?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То је на предлог Синишин, да ће нам Марко помоћи, а на који начин ја не знам, јер је он у неким добрим односима са Марком и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па видите, тај Марко Павловић каже никад у животу му нико из Пилице дошао није, нити је он тад постојао ту у Зворнику, да сте ви то измислили кад сам му ја изјаву вашу предочавала. Јел ви познајете тог човека овде у судници?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја бих измислио нешто друго, али не знам шта то. Немам разлога да то измишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам ја, испада да ви то сад измишљате зато вас питам.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће да је човек у тој гужви да је то заборавио и да, али да је мене знао није ме знао, први сам пут срео човека, први пут ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма јесте ли ви сигурни да сте били код Марка Павловића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тако се представља човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али ја њега нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он уопште није био ту ни у каквој функцији, ништа?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па шта ја знам, ја сведочим што ми се човек представља, да ли је он био можда неко други, и напоменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да је територијална одбрана је био Марко Павловић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, и кад улазиш у канцеларију човек се представља Марко Павловић, ја га никад до тад нисам видео, и могу да прихватим да је Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не могу да кажем да је Јанко Јанковић ако ми се неко представља Марко Павловић, а да ли је то Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел препознајете ту тог човека, у судници?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Знам Брана а Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам познат тај човек што седи ту са том свеском?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није овакав био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није овакав био, јер доста је то година, једном са га видео човека, ја, не могу ја то, једном, имао је гушћу косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже да је он Марко Павловић.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имао је гушћу косу, мени се чини мало коврцаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам личи на тог човека, он каже да је био Марко Павловић, јел био још неки Марко Павловић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не могу да препознам човека, једном видио тад и још једном сам га можда пре једно пар година.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Колико је тад имао година?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам рећи, овако као да му је коса мало овако ишла, он није ни имао овде ове залиске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И наш тужилац није имао па ево сад има.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А да ли је сад он, после 17 година, ако једном човека видим, па 17 година да га препознам, а Брану знам пошто сам са Браном био дуго, а тог човека једном видио, евентуално два пут и после толико времена могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта контактирате са Петром Јуришевићем, ипак сте ви председник месне заједнице, он је ту шеф полиције, те резервне станице, за та три дана, јел он нешто ту чува, има ли он неку улогу, шта он ради са својим резервним полицајцима?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па улога мјесне заједнице да предочимо Петру Јурошевићу у случају неких немира у локалном становништву, а моја улога тада да ја предочим Петру Јурошевићу да чува заробљене била ми страна, јел је то војска, добијеш информације да обезбеђујемо војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли контактирали са Петром тих дана, причате ли шта ћемо са овим људима, овде нам ту цивили, ови заробљени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће је и главна упозорења су вероватно моја била тамо њему да се обрати пажња на локално становништво, да се сачува тамо, локалне куће, да деца не праве немира, да се обиђе која кућа окол, на то сам вероватно га упућивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви знали тад Петка Панића, тад је био каже помоћник командира у то време?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесам ли га знао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Касније да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тих дана?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: До тад не, можда сам га негде видио, неко ми га показао, можда почетком априла, да је то Петко Панић, али у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли радили телефони та три дана?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће, повремено су радили, па нису радили, па раде сад па не раде пола дана. И не могу се сјетит да ли су радили или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега бисте се сетили везано за судбину ових људи који су били код вас ту смештени у том дому?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сва се прича своди да су ту били стационарани три дана, да су одвежени у правцу Шепка, да смо им дали воду, да смо им дали храну, да је била стража, већина од локалног становништва, да је долазио неко у пролазу, ко и одакле ништа је радио тамо, ја то не могу да коментаришем ни дан данас ми није јасно шта, ко је долазио, гдје је, јављао се тамо Драгану Машану, шта су радили тамо ја, то је моја сва прича о томе. Ко је довезао, ко их је послао, по чијем налогу, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, тај пуковник, потпуковник кад је дошао, јесте ли ви осим о томе причали нешто о тој стражи, о тим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нама ништа, мени је све то, мени је рано јутро било и ја сам нервозан трљао очи и неко је показао председник мјесне заједнице, и он мени се продерао на мене, како се тако каже идеш кад се иде, чини ми се да је пуковник, тако се представио, и ја сам диго главу, стоје три војника крај њега, рекох не знам шта треба. Шта

раде ово заробљеници, продеро се на ме, реко то војска зна, и показао му овако на лијеву страну, био је поред мене тамо, даље на једно десет метара Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Декиљ?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да и овај је зовнуо га, каже војничке прићи овамо, дошао и поздравио га војнички, и ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел био тог дана још неко осим тих ваших локалних, да их назовемо ти војници, Машанови?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тог дана ја сам отишо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра, кад је дошао тај пуковник?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тог јутра отишо за, тај пуковник дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било још неке друге војске оне друге које кажете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одмах сам ја отишо у шест и петнаест, шест и двадесет, пола седам за Зворник и вратио се можда око један, два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После посете те?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: После тог пуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После пуковника?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И ја сам отишо за Зворник и кад сам се вратио и кажем нон стоп је неко долазио, одлазио, шетао туда, војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел био Сениша кад је био тај пуковник?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, није, Сениша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли му рекли да је био пуковник?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па могуће и да сам му причао да је неко долазио па ме напао па сам га упутио на војску и нисмо давали значаја томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дали значаја, пуковник дошао у Пилицу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам давао значаја што нисам био сигуран да је он пуковник, могао се представит било ко, ја сам пуковник, шта ти хоћеш овде, и ја сам избегавао тај контакт с војском, то је ипак у цивилу, то контактирање с војском је било овај, срам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то је долазак пуковника условио нешто ваш одлазак у Зворник или не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пуковник би се најавио, доћи ће пуковник у мјесну заједницу, позвати Перу Петровића у мјесну заједницу, ја сам пуковник хоћу да разговарам на ту тему, а са улице да се неко дере на мене и виче ја сам пуковник, не могу ја то да прихватим да је тако. Могао је да било ко дође и каже ја сам пуковник, разумијете, тако сам схваћао и увек ми је то остала слика да је то тако, и ако сте пуковник ево вам војска па њима решите проблем ако имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас најбоље разумела везано за ону стражу разговор са Марком Павловићем у вези оне страже, ти људи који чувају, шта он вама каже?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па није стража, већ људи по ходнику, горе доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, стража тамо код дома, за обезбеђење, јел кажете ви треба ту неко веће обезбеђење да не провале, да нешто, причајте ми о томе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, причам вам ту тему, него нисте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нисам баш најбоље, ајде поновите.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Причали смо на ту тему да се плашимо пошто је све ту, насељено мјесто, да може доћ до пробијања објекта, да прети опасност локалном становништву он је рекао да има за то мјере, да су обезбеђене, и о томе не треба да размишљамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О обезбеђењу тих?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја, и будите ту потпуно сигурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будите сигурни?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сазнасте ли ви ко су ти људи затварани што су били?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сазнао сам да је један дио било из мјеста Ђулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки војници шта?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, прича је била да су то већином цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд цивили да се заробљавају?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А којег доба старости ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд да се заробљавају цивили, јесте ли ви то сазнали, јел вас то занимало?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нисам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вас интересовало?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па није ме интересовало, нисам имао кога да питам и како да питам то, логично сад да знам откуд цивили да је то забрањено Међународном конвенцијом, а тада немаш шта ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, знамо да је забрањено, није то спорно, него вас питам, откуд цивили, јесте ли размишљали тад како да цивили доспеју у неки такав објекат?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Питао сам самог себе откуд ти људи овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и шта сте себи одговорили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да је немогуће да дођу људи у Пилицу, не знам што у Пилицу и то сам покушао '95 исто са Драганом Јовићем да покушам, не у Пилицу, што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И опет дођоше у Пилицу.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Насељено место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел исто дођоше цивили у Пилицу '95?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ко је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто не знате.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ли ти преживели '95?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ти из '95.преживели?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ни они.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: По мојим сазнањима да нису преживели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Петровићу ово данас што сте ви нама испричали, делује као да је ту била нека туристичка група а ви имали канцеларију у кафани. Реците ми која су ваша овлашћења била као председника месне заједнице у том периоду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У том периоду, моја овлашћења да водим строго рачуна о инфраструктури села, путеви, да обезбеђујем да раде амбуланте, да ради школа, да функционише струја, и превоз ученика.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Везано за те заробљене људе који су били ту смештени у том дому културе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Никако, нико ми никакву наредбу није дао, ни овлашћења ни неку наредбу како да поступим, сва је прича била та до војска обезбеђује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је вас неко контактирао пре смештаја тих људи у том простору?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, имао је, ја сам реко, одједан пут сам чуо галаму, вриску и кроз прозор сам видео да је дошао аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је неко контактирао за време док су били ти људи ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, и стоји прича да сам ја отишо наводно Марка Павловића и да тражио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте сазнали ко је те ту људе довео, сместио, оставио, пре тога заробио?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ли сам сазнао?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не. Сазнао сам да је војска, ко је лично у то учествовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У то време да ли сте сазнали, да ли сте икада сазнали до данас ко је ту те људе држао и ко их је довео, односно ко их је довео, ко је држао то знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сазнао сам да је војска.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Која војска?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска зворничког одреда, територијална одбране ја више не знам, то знам, а ко је појединачно то не могу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, а због чега ви кад све то нисте знали онога дана са тим како рекосте Сенишом одлазите код Марка Павловића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На Сенишин предлог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто, зашто тамо, шта каже Сениша, што код Марка идете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сениша ми је рекао Марко је човек који може нам помоћи и човек који одлучује о томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И какав је био тај разговор са Марком кад сте ви Марку причали то, јел он знао за те људе да су ту смештени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па знао је и чим је рекао да је већ нам обезбедио доле обезбеђење, да је у реду, да ће послат храну и да ће размишљат о ономе нашем предлогу да нам постоји опасност од епидемије и размислићу о томе и то је прича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел питао Марко вас, или Сенишу ко је те људе довео ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није питао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Није, тај је разговор трајао можда пет минута, шест и довиђења и биће завршено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, рекли сте многе ствари сте све што вас је председник нешто питала, ви кажете у кафани сам то сазнао. Реците ми та ваша канцеларија?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Немогући су били услови.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико је била удаљена од тог места где су ти људи били смештени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па можда једно 60, 70 метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: 60, 70 метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: 60, 70 метара удаљена одатле?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли ви у том периоду нешто сте помињали судији да сте чули у кафани да се ту нешто дешава, да неки, изводе се неки људи, да помињете неког Целата?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па чуо сам ја то у кафани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли ви некога сматрали за потребно да обавестите о томе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сматрао сам потребним јер смо већ обавестили Марка Павловића и очекивали смо његов одговор шта даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте га обавестили?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обавјестили смо да су услови ненормални, да долази до, свашта, до малтретирања, и да он је рекао има ко тамо води бригу о томе, цивилно становништво ће бит заштићено, да неће бит ту продора, а тај предлог о епидемији видеће како ће решит.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, имате ли ви у тој вашој канцеларији неки телефон?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли били на контакту телефонском са Марком или са неким из власти?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, пазите, у том тренутку немогуће да би добио Марка морао би да пређем неке секретарице и онда је, ја сам био тад непознат човек, имао десет дана, двадесет у мјесној заједници, кад се јави секретарица Перо Петровић из месне заједнице, можда сам ја то покушавао, не сећам се, треба да ме пребаци код Бране јер Марка, једноставно то немере, онда и често нису радили телефони, час су радили, час не раде, и због те варијанте вјеројатно смо ја и Сениша сутрадан отишли у штаб, тако се звало тада штаб ТО.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми одакле је та храна долазила за те људе, за те заробљене?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одакле им храна долазила?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ја само знам да смо једном видели да је дошла у комби, бијели комби, видео га с прозора, вероватно из Зворника, не могу ја, нисам упућен ко је шта, и што је шта и одакле. Кад сам дошао, видио доле да људи, с прозора, истоварају и носе неке, хлеб и оне картонске оне, картонске кутије са намирницама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли сте са неким из зворничке општинске власти контактирали везано за те људе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли сте као председник месне заједнице у вези проблема у вашој месној заједници имали контакт са општинском влашћу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имао сам контакт са ТО други дан, а трећи дан су чини ми се и отишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мислим на општинску власт?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сад вама објашњавам да ми је било тешко доћ и до Бране Грујића и било кога и да би дошо тамо у Зворник треба ти много времан, и најавит се тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а телефоном?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А телефон је некад радио, некад није, и објаснио сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тад кад раде телефони?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ако ја зовем председника општине секретарица каже ко га тражи у том моменту, Перо Петровић из месне заједнице Пилице, да ли хоће да ли неће да ме пребаци, јер она не зна Перу Петровића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли тражили поводом овог проблема?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Могуће да сам интервенисао и ондаса Синишом сам реко, шта ћемо, куд ћемо, он је предложио Марка, штаб ТО и ујутро смо ми отишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел било потребе неке јесу ли ти неки затворени људи, јел им требала нека здравствена помоћ или тако нешто?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мени се то нико није јављао, нити ја знам да ли је било, не знам по чем би ја то могло сад да, ако је тамо било јављали су војсци сигурно, војска није мени то никад ни преносила, нити ја осећам да сам имао ту, и разумете, нисам ја ту ни био нон стоп, можда је све што је било ја ту нон стоп нисам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А где сте ви то, сем што сте у канцеларији, видим да сте често у кафани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пази, пази, ја нисам имао ту варирано радно време, стално радно време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А где, где, јесте ли имали ви неки већи проблем у то време од тога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Проблем у мјесној заједници, па проблем је ово, сједи нађи Синишу, нађи, упозори Петра да обрати пажњу на

локалне куће, пошаљи овога по хлеб и то је то, тај поса, то нисам радио у канцеларији, јер сам радио ван.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А јел извршен некад попис тих заробљених људи, јел ви имате неко сазанање да је ту неко пописао те људе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли контактирали са тим стражарима?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам, оно у пролазу добар дан, довиђења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никад баш нисте нашли за сходно да разговарате, да питате, колико је то људи, јел има неких проблема, шта се ту дешава, јел треба нека здравствена помоћ неком?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Мораш да то питаш?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А не можеш то да питаш пошто војник мени у цивилу одбацује било какав разговор, имамо ми команданта, имамо ми команду, шта се ти мјешаш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли ви те стражаре познавали?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па познавао сам људе, али људи су револтирани у униформи, ти си Перо у цивилу и што даље од мене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па не мислим да их питате као неки надређени него онако као председник месне заједнице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, нисам ја њима надређен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, па то и кажем, не мислим да их питате као неки надређени, као председник месне заједнице да се распитате људски?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Објашњавам да војска каже ти си цар, ти си у цивилном одјелу, ко си ти, ми имамо своју команду, е то је објашњење војске. И онда ти да не би дошо себи у проблем, угрожен ти, да се склањаш са њиховог видика.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А шта сте сазнали за ове људе, помињете Целат, Пипа, Бошко, ко су то, јесу ли то неки војници, шта је то?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па наводно војници, припадали су том зворничком одреду, бригади. Пипу сам знао, Пипа био је суседно село и није могао припасти зворничком одреду јел бригади, не знам ни ја, а Бошко и Целат они су тамо били у зворнички одред, бригада, као војници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро хвала.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А које су њихове функције биле у оквиру бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овај одред територијалне одбране што сте рекли да је постојао а да није још?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ли је то одред ТО да ли је одред војске ја знам, ми смо дуго причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одреду сте рекли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одред војске или ТО ја не знам, разумијете, ми смо вечито причали територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који одред?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Зворнички одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворнички одред?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да тако је зван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тад сте рекли да није постојао. Немојте колега ништа да. Ја ништа не инсинуирам, само питам.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не, проблем је што смо ми мјештани, народ, звали ТО, а оно можда тамо била по закону војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер смо чули од вас код кога идете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па да, већина ми кажемо, територијална одбран била до 2004.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо да ценимо, наравно колега, све ћемо да ценимо. Изволите питања, тужилац, ако има тужилац питања.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: Ви кажете Синиша је потпредседник месне заједнице.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: Ви сте председник?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: И Синиша одлучује да ви идете код Павловића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не одлучујемо, већ имамо неки договор, људски договор, Синиша имам овај предлог, шта да радимо, сазивамо људе.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: Значи то је више био договор?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па да, није било одлучивања.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: Данас сте поменули, рекли сте да је Павловић рекао да док не реши шта ће даље, обезбеђиваће храну за затворенике?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛЕНА ВАСИЋ: Јел то значи да он одлучује о њиховој судбини шта ће даље с тим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Док се не реши шта ће даље добићете храну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, није рекао док он не реши, него док се не реши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад закључивати шта је рекао. Хвала изволите. Прочитаћемо у транскрипту тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Неколико пута сте рекли па то је војска, све их познајем, то су локални наши. Па кажите нам, уведите нам ко су они, имена њихова, ко су то ваши, ко су у том, у воду код Машановића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У моме селу је била мобилисано све радно способно, тај дио до мене у центру села, и морате знати свакодневно неко је шетао туда са оружјем, у униформи, ишао у кафану у униформи су, ишао на терен у униформи, долазио, враћао се, и сад да ја тог тренутка створим слику ко је тад био, именом и презименом, то је немогуће, јел је био и јуче тог дана, и био је и сутридан, и био је наредних седам дана, и сваки се дан појави 50, 60 војника који некуд одају.

НАТАША КАНДИЋ: Сад ми кажите, кад ти заробљеници долазе, ко се ту све налази у дому културе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Налази се пратња у оним аутобусима, нека војска излази тамо и смије се.

НАТАША КАНДИЋ: Нека војска?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А ваша војска?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Моје војске ту није било.

НАТАША КАНДИЋ: Није било?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па била је слободна територија.

НАТАША КАНДИЋ: А јел било полиције ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Полиција јесте била, имали су доле дежурнога, имала своје оне.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте како дежурног, јел полиција.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У полицијској станици имала неког човека дежурнога.

НАТАША КАНДИЋ: Али ту, ту кад стиже, те ваше локалне, резервиста, полиције, има?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Има дежурног у канцеларији станице полиције, вероватно имају своје људе распоређене на терену, како они зову, патрола.

НАТАША КАНДИЋ: Мислила сам, да ли када ти заробљеници, аутобуси стижу, да ли ваша локална полиција, да ли је ту?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да ли је окупљена на једном мјесту?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма није, није, она је имала једног јел двојицу доле дежурни, а у ком периоду су они после скупљали ја.

НАТАША КАНДИЋ: Јел ви видите неког од познатих од локалних?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не верујем, било је неки, један ил два полицајца, било је ту униформисане војске која је дошла аутобусима, дал сам тог тренутка кад су пристизани аутобуси не верујем, можда је био неко, али кажем пред сам центар мјеста где, сада да створиш слику ко је био тај дан, ко је био уочи тог дана, бојим се да не побрчем нешто.

НАТАША КАНДИЋ: А јел видите Петра Јурошевића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Је ли?

НАТАША КАНДИЋ: Јел видите Петра Јурошевића тад кад долази?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Вјероватно сам га видео у току дана, а да ли сам тад не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја то, јел се сећа, рекао је да не сећа се баш.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сад тешко је одредит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо понављати.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да та нисам ја виђао, давно па га видео тај дан, запамтио бих, али кад га виђаш човека сваки дан, то сад не могу ја да вам то прецизирам.

НАТАША КАНДИЋ: А кад видите Драгана Машановића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па чини ми се поподне кад су ови почели да дјеле онај хлеб што су довукли, пред вечерњи, можда око шест, пола седам, можда.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, а ко се вама обраћа у вези са храном, кад треба нешто организовати?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Предлог тамо газде и кафане треба ли нешто да се помогне, његов је био предлог шта ће.

НАТАША КАНДИЋ: Власници кафане, они покрећу то питање?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја, шта би могли помогли, помогли би да довучете хлеба, храну за те људе ако можете, ко, ајде ти и овај следећи газда кафане, пошто сматра да су мало моћнији људи и да им није то велики трошак.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад само још, молим вас, имамо, сведок нам је јуче Машановић рекао како је он отишао у Зворник са вама, и како сте заједно са намером да одете код Марка Павловића у вези са овим питањем, али да је само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није рекао тако, није, сам је.

НАТАША КАНДИЋ: Да је само он ушао, молим вас, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, то је Јурошевић, погрешно предочавате. Машановић је рекао да је био сам.

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас иду заједно, молим вас и само каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сигуран за њега, рекао је да није сигуран.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, рекао је да није, да је остао негде, да није ушао у зграду војног одсека, а да су заједно отишли.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да сам ја с њима отишо, јел?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да сам ја с њима отишо? Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то већ данас питала да ли је био с неким, он је рекао, јесам питала сам га, да ли је био још с неким, да ли је некада био са Машановићем, све сам га питала.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, ал ја питам оно што је Машановић јуче рекао, ја мислим да је рекао Машановић, ја имам записано да је рекао да су ишли заједно али да је он, да Петковић није ушао унутра и не зна, не сећа се шта је он радио у то време, да је негде био испред, да, то је Машановић рекао јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад молим вас да коментаришете питања пуномоћника.

НАТАША КАНДИЋ: Ја хоћу да вас питам, да ли се ви у том, тих дана да ли сте у вези са храном, у вези са нечим се обраћали некоме из општине?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тих дана, обратио сам се Марку Павловићу са Синишом, и кад добијеш ту информацију да ће добит хране и добије се тог дана и то је трајало дан ил два, већ да је то трајало десет дана, вјероватно бих се и даље обраћао, да није довежена храна вероватно би неђе тражио, предузео бих нешто, а кад је човек обећао до Марка Павловића и довози ти храну, и шта ћеш више коме се обраћат.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а ви сте као председник месне заједнице везани хијерархијски за општину, јел тако?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја да би дошо до општине до Стеве Радића, до Бране Грујића и већ ко је тамо био, мени је требало можда дан да проведем тамо чекајући ред да уђем тамо, а овако је Синиша, и Синиши.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли то знали, јел вам се догађало раније?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Знао сам, али нисам ја раније ни био јел Синиша је.

НАТАША КАНДИЋ: А како знате да бисте чекали читав дан?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па имао сам Синишу и причам причу.

НАТАША КАНДИЋ: Ја вас питам само како знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Саслушајте мало, имао сам Синишу и причам причу Синиша је човек који је ординирао између месне заједнице и Општине Зворник, и он мени кад каже идемо код Марка, не идемо у општину јел је тамо апсолутна гужва, ја човека којег имаш одређено испред месне заједнице за координатора који ће преносити задатке из општине у месну заједницу, из месне заједнице у општину,

логично да то одради, и кад човек каже Перо тамо ти је гужва, не можеш до Бране стић за три дана и ја то поверио.

НАТАША КАНДИЋ: Само да вам кажем је ли Синиша био везан за Територијалну одбрану у Зворнику или је за Општину?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Везан је за болницу и уопште стаје да га у цјелом граду Зворнику сви га знали и имао је пролаза где год је хтио.

НАТАША КАНДИЋ: Па како, шта је он био у Зворнику?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па заменик директора болнице, зубар, да ли је заменик директора болнице, не знам. Али је истина то да је имао познанства у том граду Зворнику и да је могао доћи председник општине преко реда.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а да ли сте ви као председник Месне заједнице имали неку формалну комуникацију са Општином?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја сам председник Месне заједнице био до тог периода неких 20 дана и ја се нисам ни.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте комуницирали, дотле јесте ви комуницирали са председником Општине?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: То од 11. маја, од кад сте постављени, како кажете, јесте комуницирали?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па комуницирао сам преко Цвјетковић Синише, најављује и ако треба нешто нама Месној заједници, напишемо захтев Синиша ће га предати сутра у општину, а лична комуницирања са Браном или Стевом, не знам с ким, то је било тешко.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Јесте били на неком састанку у Општини у том периоду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Касније, где а у том периоду не.

НАТАША КАНДИЋ: У ком периоду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Касније, после овог догађаја сам постао после и одборник Скупштине општине Зворник, ишао на сједнице Скупштине.

НАТАША КАНДИЋ: Када, када?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не знам, чини ми се 1993., половином 1993.

НАТАША КАНДИЋ: А пре тога не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пре гога не.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте у том периоду видели Брану Грујића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У ком периоду, у та три дана?

НАТАША КАНДИЋ: Па ето од 03.-04.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па видио сам га у периоду једне прилике не знам где беше у Челопеку, где у Роћевићу, долазио је Радован Караџић и ту је био и Бранко, е са тог скупа сам видио човека и ко зна.

НАТАША КАНДИЋ: А кад је то било?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па можда пола године и годину прије тога, можда 1991. не знам, познао сам човека, човек је радио у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: А после тога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја сам имао тамо Јово Мијатовић ми је причао о том Брани Грујићу, ја човека нисам питао ко је шта је, каже пекар Брано Грујић.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми је ли ви имате неки папир о постављању за председника Месне заједнице?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имам одлуку савета Месне заједнице, не треба ми папир.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, је ли има неко правило је ли неко из Општине Зворник присуствује томе кад вас,

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ма не, што ће.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли обавештавате о томе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обавештавам Извршни одбор, али то сељаци.

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас хоћете, ја не знам шта се догађа у судници, је ли ви видите како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите поставите.

НАТАША КАНДИЋ: Па ово је врло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам питање забранила, а да ли је питање.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: О постављању, шта би доставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо да ли има значаја и одговор и питање.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Председник Месне заједнице, само да будем кратак, председник Месне заједнице се не поставља већ бира.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, питам да ли се обавештава, природно је да општина треба да зна који су разни органи по селима.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па зна, има одређени.

НАТАША КАНДИЋ: Тако да за општину врло важно да зна ко је председник Месне заједнице у Пилици.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Скупштине општине, па није. Није важно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па није толико важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање је.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: За општину није важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте да се сведок.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, за општину није важно.

НАТАША КАНДИЋ: Питам да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је да ли је знао Брано Грујић да је он председник Месне заједнице Пилица, је ли то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то пријављено, да ли је евидентирано, да ли је јављено на формалан начин Општини Зворник, молим вас?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Колико је значајно ко је председник Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо полемисати да ли је значајно, да ли ви знате је ли то јављено?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: На мене је питато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја вас питам друго.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате да је то јављено да сте ви председник Месне заједнице, да сте формално, има одлука или не?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јављено је Извршном одбору Скупштине општине Зворник, немам потребе Брани Грујићу, нема потребе председнику општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Изабран орган Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дошло је до смене између тог и тога и тако даље, а да је значајно ко ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо, ми ћемо процењивати да ли је.

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас, да вас питам да ли је било нешто од неких догађаја у активности ангажовању Месне заједнице о којем сте ви известили Извршни одбор или скупштину?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте, био је догађај, ми смо имали започеће рада телефонске линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само везано за ова три дана, јесте ли ово.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, молим вас, ја питам о чему су обавештавали Извршни одбор о којим активностима су обавештавали Извршни одбор Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није битно, заиста, нама је битно.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим вас како није битно, да видимо о којим активностима, па онда да видимо како о неким активностима обавештавају извршни одбор, а о оваквом једном догађају да долазе не знам колико стотина заробљеника да је ту концентрисана сад нека војска, не обавештавају, па питам како значи ко одлучује о томе о чему обавештавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није он.

НАТАША КАНДИЋ: Не, само питам молим вас да видимо зато што јесте код овог сведока.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Добро, судија добро је питање, ја сам имао у том периоду обавештење за општину, ми смо у Месној заједници почели изградњу телефонске подземне линије и били су рокови 28.

фебруар 1992. године те радове да завршимо, међутим извођач радова је мало каснио, та средства за телефон су давали мјештани личним средствима су радили тај телефон, е кад се то мало стишало, баш у том периоду ја сам писменим захтевом тражио од Извршног одбора да ми омогуће наставак градње, е то су те које су интересантне за Месну заједницу и Општину и грађане, али цивилне грађане.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је ту између вас, да ли је било између вас и Синише разговора да ви сад о тој насталој ситуацији доласком заробљеника обавестите Извршни одбор или Стеву Радића или председника Општине?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Онда да нас је Марко Павловић истерао напоље наглавачке ми би отишли тамо да рјешимо проблем, али човјек је рекао даће им храну, да смо у праву да ће епидемија владати.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад молим вас следеће, ви сте нам данас рекли да долази тај командант Угљевичког корпуса.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Представља се не командант, представља се као командант.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, он се представља вама и ви га упућујете у вези са WC-ом, он тражи да се направи WC, је ли тако?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, ви нисте добро схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте да разјасним.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Човек мене ту испитује ово оно, и ја га упућујем на војску, војска с њим, да издаје команду оној војсци, не мени, и он је издао команду војски да праве WC и остало, да направе услове.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, војсци и ви знате за то?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Стајао је ту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Е сад у изјави Хашким истражитељима ви кажете да одлазите код Марка Павловића и да од њега тражите да се тамо, жалите се на хигијенске услове и тражите и кажете мора да се изгради WC, а сад кажите ми зашто то тражите, рекли сте нам ви после сусрета са тим наводним командантом Угљевичког корпуса, одлазите код Марка Павловића, а сад кад је већ наложено, он је наложио Бранку Симеуновићу.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одлично, он је наложио војсци, а ја.

НАТАША КАНДИЋ: Сачекајте мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам то чула.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он наложио војсци.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, Бранку Симеуновићу, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, питала сам ја зашто иде поново, зашто иде код Марка.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја не питам зашто иде код Марка, него питам зашто сада ако је, ако нам је већ рекао да је тај назовимо командант наложио Бранку Симеуновићу да граде WC, зашто сад он код Марка Павловића сада поново та прича о WC-у кад је она, тај проблем решен?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ви сте схватили да је решен, али ја сам тог момента рекао да сам отишао у Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ви сумњали у Бранка Симеуновића да ће он то да уради.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска је наредила и нисам сумњао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објаснио је сведок. Мислим да је сведок објаснио, сад слушамо поново исте ствари, па бих ја молио да избегнемо то. Сведок је објаснио да он не познаје тог човека који му се представио као пуковник и потпуковник.

НАТАША КАНДИЋ: Па није битно да ли га познаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И не зна, можда он и није, и нема разлога да пошто се му није најавио, нема ништа званично од тога да он сад верује том непознатом ко је дошао и представио се тако, упутио га на.

НАТАША КАНДИЋ: У вези са WC-ом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. У вези са његовом функцијом, рекао је да није сигуран да је он.

НАТАША КАНДИЋ: Није битно овде долази неко ко се представља и он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо да не коментаришемо него питања.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Може али само кратак одговор на ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте кратак одговор.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сматрао сам није сувишно на 5, 10, 100 места па можда да треба људима хигијенски услови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И ја велим који је разлог.

НАТАША КАНДИЋ: Сматрали сте, хтели сте да будете сигурни да ће тај WC да се изгради.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Као човек сам, уосталом да ли ће војска испоштовати своје.

НАТАША КАНДИЋ: Онда ви кажете, онда и такође Хашким истражитељима ви кажете да ви одмах иза тога поново виђате Бранка Поповића, односно Марка Павловића и да га питате нешто у вези са заробљеницима, па је ли можете то да нам кажете.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па уопште нисам то дефинисао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Како виђам поново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нешто ако нисте рекли још нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим вас, ево шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, какво је питање?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Каково је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново да одговара на оно што сам ја питала или нешто ново?

НАТАША КАНДИЋ: Нисте га питали судија, нисте питали да ли је, јесте га питали да ли је он после поново после одласка заробљеника, одвођења заробљеника видео Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисам, питала сам, рекао је можда сам још једном видео, не знам да ли.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У пролазу негде на улици, поздравили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису причали, само у пролазу поздравили се.

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас у изјави Хашким истражитељима.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Човека нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Он каже да му је Марко Павловић одговорио да га се не тичу заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом приликом?

НАТАША КАНДИЋ: Тада други пут кад је срео Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут?

НАТАША КАНДИЋ: Тако је судија. Не ово је, молим вас шта вам је, ово је изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није други пут.

НАТАША КАНДИЋ: Ма ево вам је изјава на српском о чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма није други пут, него 04. јуна, то је тај последњи дан, а он каже после га је видео после месец, два није други пут.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога нисам ишао поново.

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На коју мислите другу.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Видео сам човека у пролазу.

НАТАША КАНДИЋ: Ево сад ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је рекао у пролазу да га је поздравио, питала сам га ја. Који следећи пут.

НАТАША КАНДИЋ: Након тога нисам ишао поново код Павловића, па сам се срео са њим 04. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је тај пут, он ми је рекао да ме се не тиче.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли то 04. јун кад се он среће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па наравно, по његовом сећању.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чак ја сам рекао почетком јуна, ја мислим да је 04. јуна, али могуће да је било 03, 04. или 05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, једно је, молим вас само да разјаснимо, ја не мислим ово да је исти овај сусрет, он претходно говори о садржају разговора кад он иде са Синишом, а ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У изјави стоји да су 03. јуна људи доведени, а ово је 04. јун.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: А 04. смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи свакако није неки наредни.

НАТАША КАНДИЋ: Три дана су људи били тамо, 04. јуна су људи одвежени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Заробљеници су, ево. Остају у згради 03. или 04. јуна, 05. јуна сви су изведени из зграде, тако каже у Трибуналу, а за ово каже 04. јуна да прича са њим.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сам био код Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сигурно у време док су они ту, кад је он био код њега.

НАТАША КАНДИЋ: Али он препричава садржај разговора кад је са Синишом и наводи о чему разговарају, тада разговарају о храни, о том изградњи тог WC-а, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо само питање.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, али онда и онда нам каже данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У изјави истражитељима пише да сте у разговору са Павловићем кад сте били код њега, да вам је он рекао да се вас не тиче шта се дешава са заробљеницима.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Кога вас, а да је Марко рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нешто сам слично и поновио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ви како је рекао.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па рекао је ми смо упутили тамо овај, не знам да ли су све то превели, па можда је то скраћено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ми смо тамо дали предлог да угрожено и цивилно становништво, плашили смо се тог продора и ово и тражили неку гаранцију и обезбеђења тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Онда је он рекао вас се то не тиче, има тамо људи који су задужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђују, тако сте рекли.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тако сам рекао, можда је ту нека реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тог разговора, јесте ли са њим некада разговарали о тим људима?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: После тога свега смо се некад негде сретали на улици могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је датум у оквиру времена које он предочава као време кад су затворени.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, ни као човек не би то препричавао и ово ми је тешко да препричавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер је на претходној страни рекао да 05. одлазе, а овамо каже 04.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И не знам где би ја нашао Марка Павловића о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте се, је ли ви познајете браћу, породицу Бранка Грујића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па сасвим слабо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сасвим слабо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте их виђали у вези са овим суђењем?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Са овим суђењем, па јесам видио сам овај сина како му беше име, Љуба.

НАТАША КАНДИЋ: Где?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У његовом кафићу.

НАТАША КАНДИЋ: Шта ви идете из Пилице у кафић?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, не ја идем, у Зворнику сам радио и општина ми је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има човек право да иде у кафић.

НАТАША КАНДИЋ: Па наравно да има, само питам баш тај кафић.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Идем, имам пријатеље, имам брата.

НАТАША КАНДИЋ: Само још једно да вас питам, да ли је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Само да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нећемо питати ко иде у кафић.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Имам брата који живи у Зворнику, одем код њега, изађемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питање везано за оптужницу. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли вам је неко саветовао да можда не помињете уопште Бранка?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нису саветовали, они су мени причали да имају моју неку изјаву и да они немају ништа ту спорно што се тиче Бране Грујића, тако.

НАТАША КАНДИЋ: Ко да нема ништа спорно?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У мојој изјави.

НАТАША КАНДИЋ: У ком смислу да они имају нешто спорно?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ја у ком смислу, они мени тако коментаришу, ви сте мени поставили питање да ли они су са мном то радили, рекао ми је тај Љубо, читали су моје изјаве и да ту ништа не виде нешто страшно што се мене тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то његов син читао изјаве?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ја, не могу ја да испитујем, јебига, нисам, да ћу ја испитивати ко је читао и шта је читао. Да ли му је ко причао, да ли му је, не знам, и он каже Перо, чак ме човек и не зна добро.

НАТАША КАНДИЋ: Шта вам је рекао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Све је уреду, никаквих проблема нема.

НАТАША КАНДИЋ: Па чекајте ко су они да вама кажу никаквих проблема нема?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па немам проблема да ја имам неке претње страха од стране њега ако сведочим овде, то ми је човек рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи слободно.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ја, неће ми човек ништа, ти своје реци.

НАТАША КАНДИЋ: Нису вам забранили да сведочите?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Нису вам забранили да сведочите.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нису ми забранили да сведочим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Хвала.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али сад сам чуо горе да сам могао и да не дођем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некима и забрањују, је ли.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од по пола сата.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави у 12:36 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ћу вас замолити мало боље да пратите, јер оно што је пуномоћник предочавао то је рекао Петар Јурошевић, а не Машановић, значи везано за долазак Петар Јурошевић је причао да је дошао са Машановићем и да мисли да је био и Перо и да је он стајао напред, то није рекао Машановић. Машановић је рекао да је ишао сам и то у гарнизон па кад сам му ја предочила да су ови рекли друго, онда је он рекао да је могуће да је у војни одсек, значи, оно што сте ви рекли то је Петар Јурошевић. Изволите питања. Колега немате? Ви питања немате? Окривљени питања? Изволите? Па добро у име вашег брањеника, је л' тако, изволите питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прво да вас питам знате ли ви кад је формирана Зворничка бригада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је да не зна.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, јуче сте сугерисали човеку да да изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас немојте коментарисати моја питања. Одговорио је на питање, идемо даље питања која нису била. Изволите?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Одговорићу поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо понављати питања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате да формирањем Зворничке бригаде, а све по налогу војске Републике Српске престаје да постоји Територијална одбрана као вид окупљања народа за одбрану?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али знам, чињеница је, а и рекао сам неке су налепнице Територијалне одбране носали можда и годину и двије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати на своје питање.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Кад смо ми коментарисали ТО, кад треба да кажемо војска, ми кажемо ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте га да нешто каже, а немојте му ви одговарати на своја питања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате да је била одређена војна формација, односно да је војска била смештена у Стандарду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Касније да, негде од маја тако.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од маја месеца?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Отприлике да јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли ко је то тамо био смештен?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: После сам знао да је то неки одред.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Одред?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, отприлике тако, а која је његова функција нисам ни знао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Кад су људи довођени у дом, ви као председник Месне заједнице, поштујући оно што сте казали овде да вама војска није могла наређивати него напротив ви војсци, да није могао ни Брано вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то рекао да је он војсци наређивао.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обрнуто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви то чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Обрнуто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он то рекао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Цивилни, МЗ је повезана с општином, Месна заједница заповеда војсци. Он захтева од Грујића а Грујић не може да му заповеда, тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање, немојте сад коментарисати његове одговоре и ценити исказ. Питања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте сазнали, пошто нисте били на лицу места, која структура униформисаних, војно униформисаних људи је довела заробљенике?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Која структура?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, која структура људи је довела, јесу ли то били само војници или је то била војна полиција или је била мешана војна полиција, цивилна полиција или је била? Да ли сте икада дознали ко је?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Сад сам ја рекао у то време се није могло разграничити ко је шта, ја сам и рекао претходно да обучем униформу и метнем бели опасач, неко ће коментарисати да сам војна полиција. Ја нисам могао да ко је коме припадао јер је морао имати увид у војску и шта ко ради. Ја не знам да ли то у војсци постоји нешто тако полиција,

знам да постоји полиција, а ко то командује и која је структура, која је чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Питање је било да ли сте сазнали, пошто нисте присутни кад су људи доведени ко их је довео, ето то је питање?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате ко је Мешановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машановића?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Машановића и остале војнице, односно сва три вода покупио и упутио на обезбеђење дома где су били затворени ови заробљеници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна, било је питање.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате ко их је?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам ко им је директно наредио.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко им је директно наредио? Не знате ни ко је извршио позиварски посао?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате? Да ли знате где је Машановић био до тог дана и његов вод?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па знам, успоредно тога прије избијања сукоба била је резерва војске и ту је постојала једна чета и сећам се да су Машана негде тамо по тим кафанама као капетан, а сад Драган Капетан, Драган.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам вас то питао.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Знам да од туда је почео и да је оно одједанпут отишао са неким водом и после је направио себи Машанов вод и та је прича била по чијом је директном командом био, то не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Али он је себи направио неки Машанов вод, тако се звао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Значи, ви не знате да су они били у Стандарду, да су из Стандарда упућени на извршење задатка, да су у Стандард се вратили, то ви не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Да ли знате да ли је кад су људи одвожени, кад су људи ликвидирани да ли знате да су камиони у које су људи трпани да су били под пратњом и каквом пратњом?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте чули икада у Пилици да ли је било људи из Пилице који су били на месту где је вршена ликвидација или врло блиско место где је вршена ликвидација?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чуо сам причу о одвожењу, а да су били на лицу места нико ми то није рекао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А ко је био?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да су били наши људи из Пилице, да се ишло у тој пратњи, у некој пратњи, да ли директно су возили они или нешто томе с лично.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли можете да ми кажете.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да су директно учествовали.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је био тамо?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па тај Машанов вод.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тај Машанов вод?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да и они су се мењали по неким дежурствима и шта ја знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А ко је чувао остале док је Машанов вод био на лицу места?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, на ком лицу места нисам вас разумела? Није вам ни укључен микрофон.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком лицу места?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На лицу места где су људи стрељани на 100, 150 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сведок то тако схватио. Да ли је вама познато ко је био на лицу места? Он ни не зна, он је сазнао тек касније.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: И у Пилици не знам ни ко је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нејасна питања молим вас постављати, не зна он ко је био на лицу места.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја сам схватио ко је остао у Пилици ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу поновити питање. Да ли сте чули да је неко од војника из Пилице био присутан близу места где су људи стрељани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Рекли сте сами да је у Пилици било три вода, рекли сте и који командири, Бранко, Машан и овај трећи. Ко је био командир чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он то рекао.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам ни рекао и не знам. Ја сам напротив рекао да не знам ко је њима командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисте рекли. Добро, ајдемо даље.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте чули да су људи побијени након отприлике месец дана. До тад сте чули да су отишли негде да раде и у размену?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како сте дошли до информације да су ти људи ипак побијени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па рекао сам то су приче по кафанама које сам мало, помало схватио да је то истина. Прича овај, па за пет дана, за дан па опет понавља се иста од различитих људи добија се иста информација, једног дана закључи се да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па можда после 20, месец дана, нешто око месец.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли су, мада сте рекли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јер су била и друга збивања па се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли се међу људима уобичајено уместо војске говорило о Територијалној одбрани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Дуго се то и нека возила су носила ознаке ТО, дуго, дуго, после можда и годину и двије и ја сам то тако схваћао да је то војска ТО једнако.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Кад сте сарађивали нисте сарађивали, нисте имали прилику да се сусретнете са Браном у Општини него сте сарађивали више са Стевом Радићем, а знате на коју дужност је Стево Радић био?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имам само једно питање што не одосте код Стеве Радића јер код њега су паре, код њега је све што се тиче хране и осталог?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па са Сенишом сам био код Марка Павловића и добио такве информације да ће то бити решено и сад логично ја схватим да ће то Марко Павловић решавати с војском, Браном, Стевом, то ја нисам имао да ја утучем директно с ким ће он

решавати, неке ствари ће бити решене, послаће храну, одмах је испоштовао послао је храну.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја могу само да вам кажем да у време у које сте навели можда сам ја Синишу и познавао и сретао га али сад не бих могао да се закунем какав је тај човек. Могу да вам кажем да ви и ја се нисмо срели. Ја не могу да кажем да ви нисте били у штабу и да нисте видели војника који се врзмају туда, нисам рекао да са неким нисте разговарали. Ја кажем да се ми нисмо срели. Ви имате толико упечатљиво лице да не бих заборавио. Према томе, суду изјављујем, с овим овде човеком ја се у штабу нисам срео нити сам преузео ове обавезе нити сам могао, нити сам имао прилику да се са тим обавезама и ја носим јер у то време је постојала војска Републике Српске која је све те ствари радила а чули смо да је војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сад оцењивати. Јесте ли ви, ви сте рекли да сте били код Марка Павловића у штабу? Је л' био неки други Марко Павловић у штабу ТО, господине оптужени који би могао да буде тај код кога је ишао сведок? Он тврди да је ишао код.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, али човек је у опису дао врло сумњиво како ја изгледам, сад ви постављате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам није неки други постојао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није постојао други Марко Павловић, али се на некога може показати па казати е ово је Марко Павловић као што он није веровао да је оно потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Само да споменем, ја сам тад имао 77, 78 кг, сад имам 110.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Лице је остало баш упечатљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево толико.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас из разговора с тим Марком Павловићем, из односа овог пуковника који каже да се ти хигијенски услови побољшају итд., да се WC направи и тако. Да ли сте ви једном чули или да ли сте наслутили која ће бити судбина тих људи да ће бити побијени?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Никад нисам то могао поменути да ће они бити побијени и кроз ту причу сматрао сам добре намере и кроз причу да ће ићи на размену и кроз причу да ће отићи за Шепак очекивао сам да ће их пребацити на територију тадашње Југославије. Ни на крај памети ни мени ни било ком из Пилица не би то пало на памет да ће то тако да се уради.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само једну ствар, нећу да вас наводим на закључак, ја ћу вас питати који је ваш закључак био, да ће ти људи бити размењени или да не знате њихову судбину?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам чуо питање.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ће ти људи бити размењени то је ваш био закључак?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да, закључак.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И након разговора и с овим пуковником и са Марком? Реците ми овде, то је мало нејасно, па ћу вас ја сад мало да појасните како сте ви схватили. Кажете, разговарали сте с Марком Павловићем, он је рекао има неко други ко води бригу о томе. Да ли сте ви схватили да је тај други он или неки други који воде бригу о томе?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Схватио сам да није моја ни Синишина брига, схватио сам да је брига неког другог доле на терену у Пилици, да је то неко други и да ми као Синиша и ја да не би требало да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми јесте ли чули када за капетана Обреновића?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте чули за њега и шта знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па знао сам да је имао тенковску јединицу прије рата у Челопеку и док сам ја радио у Глиници да је једно време био заробљен па се дигла паника по Зворнику као заробљен и ми смо то прокоментарисали да то прети некој опасности. То је то и после сам Драгана знао, једне прилике сам га видео кад сам пошао у Галенику по неке лекове па ме терао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда Драган Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у ком периоду га везујете за те приче?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ова је прича од прије избијања сукоба па сам чуо за њега, али сам га упознао можда 1993. године јер сам имао неке уплаћене лекове у Галеници па сам ја тражио.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли знате коме је он припадао, у којој војсци је он био итд., говоримо о јуну месецу, ето мај, јун?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у јуну 1992., ви кажете 1993, да ли знате у јуну 1992. године?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Крајем маја и јун?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Тад не знам коме је припадао али знам да је био резервни састав ЈНА.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми је л' знате где је он био смештен са својом војском?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате? Реците ми.

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Пазите, у периоду прије збивања био је у Чelopeку смештен, то знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Говоримо о крајем маја, почетак јуна?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У контексту ових догађаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате бити јасни, он човек говори пре, а ви говорите о 1993.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми јесте ли ви одлазили кад у Стандард?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Јесам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте тих дана ишли, значи крај маја, почетак јуна у Стандард?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда, можда седмог месеца.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја вас питам да ли сте у мају били у Стандарду, да ли сте одлазили у Стандард?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не верујем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам, не верујем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не верујете? У јуну?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: У јуну, крајем јуна могуће и почетком јула.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте, због којег посла сте ишли тамо и шта је било?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Због оних пропусница, спискова људима који су радили по Србији, нека оправдања за посао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био смештен, иначе да ли вам је познато, у мају и почетком јуна у Стандарду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Чини ми се да сам код неког Аце Секанића и чини ми се да је био неки Василић, чак сам био хапшен у јуну.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко је то смештен, ко је то?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Војска.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Војска?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То смо ми звали војска, ТО, не знам ни ја.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви кажете сад војска ТО?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па не, напомињем да комбинујемо ту причу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад сте први пут чули за Зворничку бригаду? Председница вас је питала шта знате, а ја вас питам?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Негде у августу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А кад сте за Зворнички одред кад сте први пут чули?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда крајем маја.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Крајем маја? Шта сте знали о том Зворничком одреду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па ништа, знао сам да ће ту бити команда, да ће општина Зворник, колико јединица, колико батаљона, знао шта ће ту бити стационарирана команда у Стандарду, одред.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли сте ви, ви сте данас изјавили овде председници већа кад сте почели ваш исказ, рекли сте дошла је нека нова војска, нека нама непозната, тако сте рекли колико сам ја схватио и мештани су се збунили, не знају шта је, ко су ови итд. Та нова војска да ли су то били припадници из Пилице, јесте ли ви виђали пре ту војску икада?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нисам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Нисам могао, нисам имао директан контакт да неког лично препознам, али с обзиром да смо ми и рекао сам, имали ту униформу једну и по неки део маскирне униформе па је то било нама мало.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми овако. Да ли сте се ви изненадили, кажете чули сте за отприлике месец дана за судбину тих људи који су били тамо заробљени, с обзиром на ове приче о размени, да ли је то вас изненадило да су они погубљени и стрељани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па јашта, јесте, јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било приче због чега је то било или ко?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па није ми то нико могао да прича, не бих то могао, не знам. Ја сам то контао да је то нека она лиганска будалаштина, неко је то мимо свега, паравојска коју не може нико спречити, она што науми то ће да уради. Тако је то у Зворнику изгледало нешто застрашујуће са Нишким, Пиварским, не знам ни ја, Жућом и тако. Тачно сам избегаовао да идем у Зворник, сретне те на улици у цивилу ти си овај.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Исто ћу вас сада, ту је исто мало недоречено па ћу ја покушати само да вас питам у погледу једне ствари. Тај пуковник долази код вас то јутро и каже вам нека се пусте ти људи, нек се нправе WC-и, хигијенски услови да их се пошаљу у поље да раде итд. Дакле, он се представља неко као позван за та војна питања, док сте опет дали изјаву овде да сте код Марка Павловића ишли да се реши и то неко обезбеђење и хигијенски услови јер сте се уплашили за

становништво итд. Да ли сте ви одлазак код Марка Павловића више усмерили на та цивилна питања или војна?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Више на цивилна.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Више на цивилна? Реците ми је л' су постојале некакве снаге од тих, ајде да кажем, људи који нису војно ангажовани због година или младости или инвалидитета на подручју Пилица, је л' су постојали ти неки људи који нису значи били војно способни?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Увек постоји.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су постојали? Ја не могу да пођем од претпоставке. Немојте, ја вас питам да ли су постојали, значи људи преко 65, преко 70 година или неки инвалиди и тако?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па постојали.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Постојали су? Да ли су ти људи имали некакве задатке?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Од кога?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од Месне заједнице, од Цивилне заштите или било кога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не, од Цивилне заштите не знам, штаб Цивилне заштите се налазио у Зворнику и они командују јединицама Цивилне заштите и прије рата је била.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А тај штаб Цивилне заштите је л' то одмах ту где и тај ТО где сте ви ишли?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је ту, је л'? А војска је у Стандарду?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па у том периоду да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У том периоду да? Добро, хвала вам немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте одред тај, рекли сте биће одред то у мају месецу, да ће бити одред? Је л' постојао већ одред умају месецу?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја претпостављам да је у мају основан одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао тим оредом? Ко је био први командант одреда?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ја знам једне прилике у јуну кад је долазио тај Нишки, да сам знао изјаву, војна полиција ме одвела у Стандард код неког Василића сам био, а ко је тад био ја не могу да се сетим, био је неки командант Василић чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а пре тога?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана кад је била Пилица ко командује војском у граду у Зворнику?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Ко командује не знам, можда сам тад знао сад не знам, не могу да се сетим ко је командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Можда сам тад знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' ви знате ко је обавио сахрану свих ових људи?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: То није се десило у Пилицама, да се десило у Пилицама онда бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су ти људи ексхумирани?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Па нормално да се сахране, тако сам замишљао, нисам никог ни питао јесу ли, нису, нормално да ће људи да се сахране, тако сам ја схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК ПЕРО ПЕТРОВИЋ: Немам ја ништа што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

То је све што има да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите позади тамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се председнице, јесте ли ви питали за Јурошевића је л' ишао с њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јурошевића? То је уводно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ишао. Није га у истрази он ни помињао него тек на претресу Јурошевића. Да, није сигурно, у истрази га није помињао. Питали смо не зна, све смо питали.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Да ли сте Ви Обрен Марковић, од оца Душана?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у Пилици, је ли тако?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти подаци као на записнику од 09. марта 2007. Ваши лични?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ништа се није мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и даље посланик у Скупштини Републике Српске?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Добро. 1963. годиште?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у сродству, у завади са оптуженима Грујићем и Поповићем?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У сродству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или у завади?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисам. Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ни једно, ни друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сваки сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је казна затвора, положићете заклетву читањем тог текста наглас испред Вас. Изволите. Заклињем се, то што пише.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се одговором на та питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ви сте дали изјаву хашким истражитељима, а дали сте исказ и у фази истраге, па ћу Вас ја позвати због начела непосредности поступка да нам испричате да ли је Вама нешто познато о овим догађајима када су неки заробљеници доведени у Пилицу, то је Ваше место, је ли тако?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, то је место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну месецу 1992 године.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је место где сам ја живео, где и сад живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. И где је у односу на Вашу кућу тај Дом?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, то је можда једно два ипо километра од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, овде се води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против ових људи, ставља им се на терет да су ту по неком заједничком договору довели неке заробљенике цивиле, да су их ту држали у нехуманим, нехигијенским условима и да су на крају дозволили да их припадници Територијалне одбране одведу и убију у «Гериној кланици» у Каракају, је ли Вама нешто познато о томе? Почетак јуна 1992 године.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Почетак јуна 1992.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, ја нисам био у прилици да будем ту у Пилици у том тренутку с обзиром да сам био распоређен у Трећи батаљон, чини ми се Трећи батаљон да се тако звао, горе у Кисељаку и на дужност заменика команданта. Командант је био Мико Галић, Михајло Галић, Мико како се звао, у овом тренутку право име које је не знам од то двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, испричајте нам бар о том Вашем војном ангажману.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: О војном ангажману?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте завршили ШРО је ли тако?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Пазите, ја сам од 1989. до 1991., од 1980. до 1989. сам радио у Новом Извору, од 1989. до 1991. сам отишао у Немачку, на рад у Немачку у «Еником» загребачку фирму и крајем, почетком новембра 1991., чини ми се, негде смо тад остали без посла ја и неки људи из Лознице који су тад радили преко те загребачке фирме с обзиром на онај догађај у Вуковару и све оно што се дешавало тамо, били смо у ситуацији да нам дају тад отказ и тад сам дошао кући. После тога сам поново ишао, не знам, за Немачку за неке паре које су ми касније легле на рачун донесе, кад је то било, можда децембар – јануар 1992., децембар 1991. – јануар 1992. и пошто је тад била резервни састав војске ЈНА, у то временском периоду био је ангажован на тим подручјима, а с обзиром да сам ја резервни официр од мене се тражило да се, да се ангажујем као резервни официр на средствима противваздушне одбране, с обзиром да сам ја био у Задру као, у школи резервних официра као резервни официр, и пошто у том тренутку није било тих неких средстава противваздушне одбране онда су мени послали позив да се јавим у Бијељину у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ који сада?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то већ месец?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је, да ли фебруар, мислим немојте ме сад, јануар, фебруар, не могу тачно, 1992., тад сам позван доле и распоређен сам ја нешто, не могу да се сетим тачно, нека јединица је била на Тавнапуту, Тавнапут, нешто тако, пошто је на више места било тих јединица, тад у том тренутку је са мном био у јединици и Муминовић Шемсудин, овај што је касније био командант бригаде, које, не знам ни ја, брдске неке, муслиманске бригаде, како се звала не знам ни ја, био је с нама, био је неки потпуковник Хајро неки из, из, однекле из Љубљане је дошао ту, па знам да је и он исто био с нама, мислим да је командант дивизије или бригаде био неки Милучић, не знам како се

тачно зове, у том тренутку, ја сам био распоређен на Тавнапут ту и тако сам био у тој јединици тадашњој, резервни састав тадашње Југословенске Народне Армије, ја и већина људи из мог ближег и ширег окружења. То је што се тиче те, овај, то је трајало негде до, па, откуд знам, негде средином маја, не знам тачно, отприлике средином маја је отишла војска са тих простора тако да су тад формиране те јединице територијалне одбране, тад или раније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи после одласка војске формира се јединица територијалне одбране?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не могу, ја знам да сам ја био у војсци, војсци тој Југославије, а кад је формирано то тачно територијалне одбрана не знам, да ли април месец, не могу сад, немојте ме, не могу сваки детаљ да знам. Отприлике април негде да ли је формирана територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад рекосте кад одлази ЈНА, сад сте рекли мало пре.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, не, паралелно у једном тренутку је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелно. Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мислим ако сте ме добро разумели, с обзиром да веома често кад се нешто протумачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зато Вас и питам, рекли сте средином маја ЈНА и тад се формирају.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам, нисте ме разумели, ја сам прешао тад у територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Ви сте прешли у територијалну одбрану кад одлази ЈНА?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је, тако је, ја Вама причам оно што се мене тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, како се Ви организујете, где сте сад Ви после тог?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Где сам ја? Ја сам, био је неки батаљон српске ТО, е сад који је то батаљон немам појма пошто је та територијална одбрана тад организована на подручју читаве општине, био је неки батаљон српске ТО за подручје Пилице и Локања чини ми се, тако нешто. Раније је то било у саставу од Пилице до Козлука комплетан тај, то подручје, а ово је касније раздвојено као неки батаљон за то подручје Пилице и Локања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то раздвојено за Пилицу и Локањ?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, раздвојено је тад кад сам ја дошао. Прије је било за читав тај, за читаво то подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи кад одлази ЈНА?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, али прије 15 дана, је л' тад, али углавном ја говорим о свом ангажману, ја говорим о себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, о Вама и причамо, не причамо.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, да, да, у реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви шта знате.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И био сам ту, не знам ни ја, до 15. маја негде, 15., чини ми се до 15. маја био сам у том батаљону ТО, после тога сам, после тога је прављен неки одред ТО у Зворнику, ја сад не знам тачно кад је прављен одред и том одреду се прикључила та јединица, не знам који број људи, тридесетак људи отприлике из Пилице и не знам који други, који су били у том, у тој војсци који су били, и они се прикључили том одреду и били су у саставу тог одреда. Тад кад су они отишли горе ја сам се прикључио том батаљону до 15. негде маја. Од 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, опет није јасно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете одред ТО се прави и ко је сад горе, који су горе, који се коме прикључују? Нисам Вас разумела.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте, ја сам лепо рекао, кад је одред хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, претходно причамо да ЈНА одлази тек средином маја, ако ћемо се сложити, је ли тако?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Али Ви, Ви мене, ја сам Вама рекао да паралелно постоји одред ТО и постоји војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И рекао сам Вам кад је ЈНА, кад је ЈНА напустила, не знам средином маја негде, та је јединица која је била у саставу ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја о томе Вама причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Се придружила одреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Се придружила одреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одреду ТО?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: ТО-а. Ја нисам с том јединицом више био ја, разумете, о томе Вам причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам био у саставу, у саставу батаљона неког ТО за то подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај батаљон ТО? Има ли неки број, име, нешто?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не знам, батаљон за подручје Пилице и Локања, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко командује тим батаљоном?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам био командант тог батаљона, заменик је био Драган Теић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте командант батаљона?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте, ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до кад сте Ви командант?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: До негде 15. маја, не знам тачно, 15. маја, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кад? Од 15. до 15., то ми није јасно, временски колико сте дуго?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, не, нисте ме разумели. До 15. маја, прије сам ја изашао из ЈНА него што су ови људи отишли горе, разумете? О томе ја Вама причам. Паралелно је било једно с другим. И од 15. маја негде су почеле неке активности на формирању Зворничке бригаде, Зворничке бригаде, ја сад, она је незванично почела да функционише негде од 20. маја можда, незванично да функционише та Зворничка бригада, званично именовање команданта је било, ако се ја сећам, негде крајем априла, крајем маја 1992., мислим да је Благојевић био командант, не могу тачно да се сетим или Василић, не знам ко је од њих двојице био командант. Једном је био један, други пут је био други командант, е тад сам ја именован за заменика команданта Трећег батаљона, а командант тог батаљона је био тај Мико Галић, Михајло Галић то што сам реко, ето то је мој ангажман у том временском периоду који сам био, ако Вас интересује накнадни, није проблем ни накнадни ангажман, за тај временски период то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте Ви то били предвиђени за командира чете за Пилицу? И то сте причали нешто у истрази.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: За командира? Па то је у саставу, рекао сам Вам да је то, најпре је био неки батаљон укупно од Пилице до Козлука за комплетан тај реон, па је требало, па је Пилица представљала једну чету, једну или двије чете не знам ни ја, и тад је било неких могућности да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то период?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Април месец, април чини ми се, месец, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћемо ли доћи до овог јуна кад су ови људи, каква је тад организација војна?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ево рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јуни кад су ови људи били заробљени? То је сад већ јуни.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, рекао сам каква је организација била, формирана Зворничка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја заменик команданта Трећег батаљона у Кисељаку, то је значи крајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Михајло Галић Ваш командант?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте. То је крајем маја месеца формирано, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је та структура, то је та нека војна организација која је била у том тренутку и паралелно с тим је функционисао тај неки одред, сад како је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад, тај одред, не знате ко командује одредом? Ко је командант тог одреда?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, знам да је био чини ми се Душан Јокић, ако се, ако се могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле је тај Душан Јокић?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам. Одакле је? Шта сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, докле је он командант тог одреда?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам до када, тај одред је ушао у састав Зворничке бригаде, како је то после раздвојено то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је ушао у састав бригаде?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ваљда кад је формирана бригада, ваљда, или касније, моро је касније јер није могао у истом тренутку све те оперативне ствари завршити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да мислите да је Зворничка бригада формирана то папиролошки крајем маја.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да су касније била нека званична наређења, не знате тачан датум, мислите крајем маја, почетак јуна.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Крајем маја мора бити, мора бити крајем маја, евентуално 01. јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Евентуално 01. јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте рекли после су у оквиру бригаде формирана три батаљона, колико после, кад после? После чега?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не може после, мора истог тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тако сте рекли у истрази зато Вас питам временски да ли можете да одредите, дан, два, пет?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Бригада не може постојати ако нема састав формацијски, значи три батаљона су исте секунде именована, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сад Ви сте тај Трећи батаљон, Ваш је командант Галић, то је у Кисељаку, је ли тако?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? Овај још Први, Други? Ко је ту био?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, мислим да је био, Први мислим да је био Миладин Мијатовић, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Или не знам, или Момо Васиљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за које је он подручје?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не могу да се сетим сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Рекли се Миладин Мијатовић, је ли то за Петковце?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тај реон, ту негде, тај реон, шта је обухватало тај реон не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Други батаљон?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Други батаљон је био, да ли је био онај Радика Петровић, горе се мењали нешто, да ли је био Радика Петровић, да ли је био Готовац Драган једно време, не знам, не могу, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред истражитељима сте рекли Драган Готовац.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Драган Готовац, ајде, у реду, мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је био штаб у «Дрињачи».

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: За то подручје у «Дрињачи» је био штаб, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ваш овај Трећи, је ли?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Трећи тај, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тражим воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воду, ево сад ће да Вам донесу. Добро. Причали сте нешто код истражног судије и везано за кризне штабове на подручјима месних заједница, шта о томе можете да нам кажете? Шта Вам је познато, на пример на територији Пилице, је ли постојао кризни штаб, је ли постојала месна заједница, је ли то било исто или друкчије?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, слушајте, ако сам ја добро информисан кризни штабови су постојали на територији читаве општине, мислим, да ли је свака месна заједница имала кризни штаб то не знам, знам да је код нас у Пилици био Синиша неки Ћирковић, знам да је он, да ли је он био председник или Драган Цветиновић или, у исто време се мешале те неке надлежности, је ли то месна заједница, је ли то кризни штаб, је ли то, ко више, мислим једноставно не могу да разграничим шта је чија активност у том тренутку, јер то је време о коме стварно, јако тешко могу знати шта су чије ингеренције биле у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у том тренутку или иначе све време рата, како?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, иначе до 1993., иначе до 1993., можда и половина 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био Ћирковић Синиша?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ћирковић Синиша је био, он је човек који је доселио с Косова однекле, он је био ожењен ту једном нашом мештанком и човек који је, да ли је он био у то време неки руководиоца у Здравственом центру, у болници или како се то крстило тад, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Али знам да је горе нешто радио, нешто је био и знам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега поставио да буде председник, чега? Кризног штаба, месне заједнице?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да ли је он био председник ја не знам то, не могу сад да знам ко је тачно био председник Кризног штаба, зато што је ту више људи циркулисало, ја сам Вама рекао да је био Драган Цветиновић, да је био Дико неки, Мићић чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Дико Мићић и то је та екипа људи. Месна заједница знам да је био овај неки Милинко Ракић, па после тога је Перо био, знам да је, једноставно нико није хтио то да преузме у том тренутку, да је, ето то је то, то је та нека била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Пера био председник месне заједнице кад су се дешавали ови догађаји?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја не могу тачно да се одредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви знате?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не могу да се одредим у том тренутку, да ли је Милинко Ракић био или он, то је преплитање било, јер ја, ја сам Вама рекао ја сам након 15. отприлике негде 15. мај нисам ни био више ту, ја сам чак и неку оставку нешто писао, неког команданта на неке

дужности, немам појма, негде то има у тим неким папирима изнео неки разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам схватила из Ваше изјаве да Ви немате непосредна сазнања али имате доста посредних сазнања о тим догађајима, реците нам бар која имате сазнања о боравку ових заробљених људи у овом Дому.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, слушајте, ја оно све што знам није никакав проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Оно што ја знам, ја могу да причам по причи других, не могу значи да причам ништа директно из неког мог личног контакта, оно што сам ја чуо да је ту доведена једна група људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви тад били, да ли се сећате?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У Кисељаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кисељаку?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, у Кисељаку на командном месту у Кисељаку. Буквално у том тренутку, мислим да ли сам био у Кисељаку или на линији, неком делу од линије, више немам појма, пошто сам ја био најмлађи па су ме лако гурали да трчим што више по линији да, за разлику од неких других. Да је доведена ту нека група људи, не знам ни ја, 400, 500 људи, да ли толко, мислим, сад не могу, немојте ме сад држати за неку цифру јер нерадо сам хтио и да истражујем уопште, морам Вам признати да сам нерадо и хтио да постављам питања неким људима везано зато што је људима јако непријатно да причају око тога, да су људи ту били и да је ту организована, да што се тиче тих људи ту у Пилици да су они на неки начин били смештени у тај Дом културе, како се то зове, више не знам ни ја, сала ил' како више не знам ни ја, који је био у саставу, мислим да је то «Агропром» у том тренутку, у саставу као фирме «Агропрома» била та сала, и та уопште, тај Дом културе, да су били ту, да су добили одређену количину хране, коју ја то не могу сад да Вам кажем, количину воде, да су се ту задржали једно време и да су после тога одведени. Прва варијанта је била прича да су одведени негде на размену у реон у Сапни. То је била нека прича. После сам добио информацију да су ти људи негде погубљени, ја нисам улазио у такву причу, мислим немам разлога да измишљам ништа друго. То је оно што ја знам око тога, можда неки детаљ ако питате, да се сетим свега тога, Ви реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то сазнајете, то што сад причате? Кад?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ви сад мене питате, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, отприлике?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Од кога да ми сазнамо да ли је сад ово просторија или није просторија, од кога? Једноставно како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то да ли је просторија сазнајемо ми сами, а Ви ово схватам да не, него од некога другог сазнајете?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Од кога сам сазнао то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја Вас то питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не могу, не знам тачно, не могу рећи. Мислим, ја хоћу да будем коректан, а Ви сад мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто нисте били у просторији, као што ми сад јесмо.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисам Вас разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, пошто нисмо, нисте били у просторији као што сад ипак јесмо сви у овој просторији па можемо то да схватимо непосредно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, ја покушавам да будем коректан, ја Вам кажем да, ја Вам говорим све што сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад? Кад? Питам кад сте чули то да је било 400, 500 људи, да?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, то сам чуо можда месец, можда 15 – 20 дана након тога, можда месец након тога. Ја мислим кажете од кога сте чули, како сад, мислим. Ја се максимално трудим да будем искрен у свему томе, мислим нема разлога да сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли од брата нешто сазнавали?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Знам шта ћете ме питати, мислим да је ту, да су ови из одељења Хашког трибунала да су ту, овај, отприлике ја не знам како је дошло до превођења са, са тог преводио се у том тренутку знам да је била прича о мог првог рођака од покојног брата у смислу да ли је неко ту био, али ту је можда мало нека прича, овај, од мог брата лично, мој брат је био са мном исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ја не знам да ли ти хашки истражитељи могу да знају без да Ви кажете да имате брата, је ли имате брата од ујака Јована Лукића који је умро?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте, јесте. Хоћу о томе да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је могао то да каже истражитељима?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја мислим Ви ме питате за мог брата лично, добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам да ми кажете сва сазнања било посредна било непосредна.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ево, све ћу Вам рећи, није проблем, реците само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли је могуће да неко тамо од истражитеља зна да Ви имате брата од ујака Јована Лукића?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не може да зна ако му ја не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па то Вас питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли умро брат?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте. Погинуо на Теочу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам причао нешто?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је мени причао да је, он је био у саставу те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које те?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Те јединице која се прикључила том одреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица? Ја не знам која јединица.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мало прије сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чега јединица? Како се звала јединица?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јединица од војске ЈНА која је била и која се прикључила одреду, рекао сам горе у Зворнику и човек је ишао, пошто је он радио у Новом Извору, ишао је горе у Нови Извор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш брат?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тај, да. Ишао у Нови Извор да једноставно добије неку плату пошто је он радио горе и рекао ми у том тренутку да је био горе, да је видио, да се сретио с неким људима и то је то, то је та прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком тренутку и шта је видио и с којим људима? Ништа нисте рекли.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, шта. Рекао ми је да је био у Новом Извору, је л' ме питате о том?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нови Извор «Циглана»?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте. Да је ишао у Нови Извор и у Каракај и у Тршић, да је био у Каракају, Тршићу пошто је ожењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не знам, тих дана, ког дана не могу сад тачно да се сетим. Кад? Тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је видео у Каракају? Шта Вам је испричао? Нисам Вас схватила.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Питао сам га с ким си био, каже био сам са Недељком Влајићем, ко вас видио, видио сам Недељка, видио је Бранка неког, како се зове, видио сам Јована Митровића пошто је радио ту, видио сам, не знам кога је још човек видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у Каракају? То је место, у објекту неком, где?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ја човека нисам мого, да ли је у том тренутку кад је био у «Циглани», или је био у аутобусу, или је био не

знам на ком подручју, углавном то је та прича, не знам шта је друго могао видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је видео неке заробљенике? То Вас питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је л' видио неке заробљенике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја то нисам, не знам, ја то нисам рекао да је он то рекао. Ја знам за ову причу, не знам да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био стражар у Дому културе кад су били заробљени људи Ваш брат?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, не знам. Он је био у саставу те јединице, можда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је био?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Можда је био. Ја не знам да ли је био. Тад није био сигурно, тог дана није био кад су доведени ти људи зато што је тад долазио горе у Каракај и долазио по плату, не знам после шта је било, човек је мртав не могу ја сад њега испитивати где је био које секунде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја знам да не можете, него Вас питам ово што је овде унето. Рекли сте овде мој брат од ујака Јован Лукић који је умро у међувремену причао ми је да познаје неке Србе који су довели муслиманске заробљенике у Дом културе у Пилици.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Е то није, то није тако речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То није тако речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тада био припадник Специјалне мобилне јединице.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ко је био припадник Специјалне мобилне јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На стражарској дужности у Дому културе у Пилици.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То ја реко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли да је можда био, сад рекосте пре два минута, шта је био?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја кажем можда је после био, Ви мене не разумете шта ја причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви нисте ништа ни, да би ја разумела морам да имам неку информацију.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, ајде, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде, причао ми је да је видео како заробљенике довозе аутобусима «Дринатранса».

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је био у Каракају, да ли Ви мене разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да ли Ви мене разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричао? Реците нам шта Вам је испричао.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Човек је био у Каракају, био је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У Каракају у Новом Извору, да ли разумете сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И у том тренутку је био највероватније кад су ти људи довожени одозго однекле и видио је аутобусе неки људи који се воде одозго и пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одозго, одакле одозго? Ми не знамо кад Ви кажете одозго.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, извињавам се, пошто ја познајем ту територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сад причате као да смо ми сад тамо били сви заједно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Као да сте рођени тамо, у реду је, у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки људи одозго, нити знам који људи, ни одакле одозго, ни чиме, ни када, ни ко долази.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, из Каракаја, аутобуси су неки, тад су неки људи стављени у аутобус и одвежени у правцу, у том правцу доле. Била је прича да иду за Батковић, сад да ли је неки аутобус продужио за Батковић или су сви остали у Пилици ја не знам те детаље, ја покушавам да будем искрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Јован Митровић и у ком контексту Вам је поменуо Јована Митровића?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је човек поменуо те људе које је видио горе у Каракају зато што је познаво и Бранка тог како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су ти људи радили? То нам нисте рекли.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисам питао, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где их види? Везано за те људе који су их довели?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Невезано за те људе, види уопште, горе видио људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, видео њих.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Уопште их видио горе, разумете? Неке детаље мешамо ту, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја само оно што стоји у изјави, ја не могу да мешам нешто што немам податак.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Само Ви питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде причао ми је да је видео како заробљенике довозе аутобусима «Дринатранса» и да је међу Србима који су доводили заробљенике у Пилицу препознао Јована Митровића.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је носио мараму повезану око главе.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То није тачно, то није тачно. Ту је била прича око неких, ту је прича о неким паравојним јединицама, о људима који су учествовали у том тренутку да су носили неке мараме, да су, шта је тај преводилац ту превео, ја немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде Ви реците шта сте Ви испричали, можда је преводилац погрешно. Какве мараме? О чему сте Ви то причали, па су он погрешно превели? О коме сте причали? Молим Вас, колега, немојте ме прекидати. Немојте ми Ви одређивати шта ћу, то смо већ урадили. Имамо решење Врховног суда и нећемо сад о томе причати. Изволите.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сте ме питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте Ви контексту помињали људе с неким марамама око главе, ако овај није добро превео?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисам ја помињо. Ја Вам причам шта је причано у том тренутку, да ли разумете? Ко је све, пазите, кад хиљаду имена споменете у једном тренутку и хиљаду прича и хиљаду различитих догађаја, логично је да људи рекну свашта. То није тачно, да поновим сто пута да то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То што Ви мени кажете да је он био ту да је довео, да је мој рођак био ту тад, није тачно. Немам, ту информацију нисам дао. Ја сам рекао и сад говорим ево пред свима вама, да је био у Каракају и рекао ми је да видио те аутобусе ти људи да су доле отишли и причао ми је које је све људе сретио горе у Каракају, у Каракају, Зворнику где их је све видио не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нема везе контекст ове приче, немој да изврћемо нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мој брат је препознао још једног човека из Тршића чији надимак је био «Целат», шта Вам је брат причао о «Целату», где га је видео?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У Тршићу, ја Вама реко да је ожењен из Тршића и да је био у Тршићу, ја Вама о томе причам сво време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, где га је препознао? Мој брат је препознао још једног човека?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео га у Тршићу?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, у Тршићу. Зато што је он ожењен из Тршића, био у Тршићу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што бисте Ви причали да је Ваш брат видео човека из Тршића у Тршићу?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, јој, Ви сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то везе има, не разумем?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да ли га је видео у Тршићу или Каракају, само ме немојте држати, је л' он је био у Каракају и био у Тршићу у том тренутку, ја Вам о томе причам, Ви мени сад ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат ми је рекао такође да је у то време командант његовог вода био Драган Машановић, јесте ли рекли то?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово је тачно. Не знам од кога је Машановић примао наређења, али причало се да је његов непосредни претпостављени био Марко Павловић, јесте ли то рекли?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас да ме прекидате. Добро. Одакле Вама то сазнање?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, примедбу Вам стављам. Где то пише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, немојте сад да ја будем сервис.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истрази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, код хашких истражитеља, човек потврђује.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оставите хашке истражитеље више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вас молим да ме не прекидате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Истражни судија Вам је, истражни судија. Примедбу Вам стављам. Тражићу Вам изузеће због оваквог начина вођења поступка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОПОМИЊЕ СЕ бранилац оптуженог Поповић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно тражите. Одакле Вама сазнање овакво које сте рекли хашким истражитељима? Ово што сте сада на моје питање, немојте ме више прекидати. Ко је то причао да је Машановићу он непосредни претпостављени?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Машановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машановић је Вама причао?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Није мени, свима је причао, није мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свима. Да ли Ви знате тог Марка Павловића?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га некад упознали?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули ко је тај човек?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Чуо сам да је човек био командант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да. Никад лично нисам био с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад били с њим?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли Вам причао брат да су им протурали црево воду кроз прозор?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, није он то причао, па Ви све мене наводите да нешто, Ви упорно покушавате нешто, није он то мени причао. Ја Вама, ја сам то причао зато што сам чуо од других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, брат ми је причао да су кроз прозор протурили црево, ја Вас зато питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, ајде пишете, и шта је ту негативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из кога су добијали воду и то да су им кроз прозор убацивали векне хлеба, ја само питам је ли то тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, није он то, то је тачно, али није он то причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, овде пише брат ми је причао, добро, ко Вам је то причао?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, није он то мени причао човек, мислим, овде су помешани бабе и жабе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иако мој брат од ујака више није жив ја могу да наведем имена осталих припадника Специјалног одреда ТО који су радили на обезбеђењу заробљеника у Дому културе, па сад следи једно двадесетак имена.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ево да рекнем да та прва реченица није тачна, ја сам одма реко, мене је питано ко су људи који су отишли у тај одред, а не који су били обезбеђење. Ви све мене наводите на нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не, ја Вас не наводим, господине.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама предочавам изјаву коју ја имам с којом оперишем овде.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Али то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно, реците, немојте коментарисати. Јесте Ви рекли ова имена или је то преводилац сам ова имена говорио?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Чекајте, јесам рекао та имена али нисам рекао у контексту обезбеђења логора. Ја сам реко, била је прича, нормално да морам знам људе који су били са мном у јединици, мислим, ваљда сам толко паметан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви реците како је било, добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И тражено је који су људи били у том одреду, који су били у тој јединици ЈНА који су се прикључили одреду, то је списак тих људи. Нисам ја рекао да су они чували логор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви реците како сте рекли.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ево како сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам рекао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да заврши, колега.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тражен је од мене списак људи који се прикључио одреду ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И то су ти људи, а не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи, је ли се сећате сада тих људи?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, можда неколико људи, не могу сад да се сетим свих људи. Могу већине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте ако можете.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, могу, рецимо, ево мој Николић Цветин, рецимо, мој рођак Марковић Радивоје рецимо, не знам да ли је Стевановић Миладин, не знам или Стевановић Драган, не знам, не могу да се сетим да ли је, ко још, колико још људи, углавном не могу сад да се, ко се све прикључио том одреду да ли је, овај, из Бара како се зове Симеуновић Бранко немам појма, Дико неки, ето то су нека имена. То је списак људи који су били у тој јединици прикључени одреду, е то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Није, нико није рекао да су то људи који су чували логор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зато смо ту да.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ево питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра ће бити рекли сте нешто, није Вам предочено, знате.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ево питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Стоји овде, чуо сам приче да су ти људи одвођени у «Герову кланицу» где су убијани.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи су о томе причали.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ни то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам, сачекајте да Вам предочим.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ајде, реците, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја никада нисам био у «Геровој кланици», није ми чак познато ни где се она налази.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Није тачно, него је мене пито тај знам ли ја шта је «Герина кланица», ја сам рекао да не знам, да не знам шта је, јеси ли чуо да су одведени људи негде, јесам, али нисам рекао ја да су одведени у «Герину кланицу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви рекли, шта сте чули, па је овако унето?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Рекао сам, он ме пито, он ме питао знам ли где је «Герина кланица», ја сам рекао да не знам где је «Герина кланица», нисам ја рекао одведени у «Герину кланицу», мислим, ја не знам стварно то је нека конструисана прича која мислим заиста. Што ми нису дали да потпишем записник ти из хашког трибунала него су писали шта они хоће тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо и потписане верзије на енглеском језику, ово су само преводи што је радио преводилац.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није му преведено, види се, па види се.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја се извињавам, судија, што се мешам али ја имам озбиљан приговор на то како Ви предочавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Питајте га да ли је дао изјаву на српском или на енглеском, говори ли енглески, је ли потписао изјаву на енглеском или на српском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо то већ рашчишћавали раније.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, нисмо ево.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ставићемо примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, ставићемо.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: ЗКП не признаје овакве изјаве. А то Врховни суд може да призна, они свашта признају, а ја ћу Вам показати сада члан ЗКП где каже да те изјаве уколико су супротне са одредбама

ЗКП-а, не могу да служе као доказ, а Ви предочавате то. Ставићу примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте Ви први пут чули за постојање тог Марка Павловића и да ли сте чули за неку функцију његову у Зворнику?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, Марко Павловић чуо сам да је командант ТО, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте то чули?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Откуд знам, у мају, да ли у мају месецу, откуд знам, негде у том врменском периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је по Вашој информацији тек касније командант ТО био Марко Павловић, мада се он није појављивао, више Вам је познат Аца Секанић. Шта сте мислили када сте рекли то тек касније?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Немам појма, нисам то ни рекао, али Секанић је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли у истрази, транскрипт је направљен Ваше изјаве. То Вам предочавам изјаву из истраге.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Предочите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као и данас што ће свака реч бити унета.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја Секанића знам зато што је са мном ишао у школу, а Марка Павловића стварно не знам, нити сам га када видео у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овде сте рекли пред истражним судијом, пита Вас судија, ко је био Марко Павловић, Ви кажете, «Ко је био Марко Павловић? Марко Павловић по мојој информацији коју сам ја сазнао, тек касније је био командант ТО, шта ли је, не знам ни ја»; па Вас питам, шта значи тек касније у односу на када, у односу на шта касније?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, цаба ме питате, питате ме нешто што не знам ни шта ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам оно што сте говорили у истрази 09. марта 2007. године.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја Вама говорим да знам ко је Ацо Секанић, а не знам ко је Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: И шта сада? Не знам ко је Марко Павловић и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са тим Ацом Секанићем контактирали пословно, да ли сте имали потребу да контактирате?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је био са мном заједно у резерви у тој војсци, па је после отишао горе. Он је исто био у резервном саставу војске. И знам да је после био у штабу, шта је он био у штабу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штабу?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: У том штабу ваљда ТО. После је био, водио неку јединицу доле у бригади, не знам коју јединицу, неки специјални неки вод, не знам шта је, не могу Вам то прецизно рећи шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете после, на који то период мислите, после је био у штабу, сада ја не знам када је то?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, мај, јуни, када је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај, јуни, добро.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Где се могу свега сетити сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изјашњавали сте се у истрази на питање судије о односу територијалне одбране са месним заједницама. Да ли можете о томе нешто да нам кажете.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Територијална одбрана однос са месном заједницом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, у односу на територијалну одбрану. Нешто сте рекли, мислим да је то смешно.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, и сада кажем да је смешно, зато што све уопште хијерархија, зато што је било време анархије, да ту, ту једноставно сву власт су имали људи из Србије одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Србије?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Паравојне јединице, сву власт су имале у Зворнику у том временском периоду. Ето то могу да кажем сада, ето и зато говорим да је смешно и сада ћу рећи да је смешно. Све до 1993. године, можда и до почетка 1994. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кажете, формирана је Зворничка бригада.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта има везе што је формирана, ко је кога, шта је сада значио тај командант тамо? И тај командант ништа није значио до Винка Пандуревића ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједан?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ниједан ништа није значио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда командовао војском, ако тај командант није значио? Да ли Ви имате сазнања?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Зависи, зависи на ком подручју, зависи која ти паравојна јединица била присутна ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово подручје нас занима, ово подручје.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је подручје најинтересантније. Ту нема кога није било, и «Белих орлова» и Аркана и више не знам ни ја, неки из

Вуковара, више немам појма каквих није било ту. Они су брате били главни шефови тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде, везано за овог Ћирковић Синишу, кажете, он је био највећи ауторитет. У ком то смислу мислите да је он био највећи ауторитет?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, имао је тада то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За цивилну структуру или војну структуру?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, био је директор болнице, имао је највећи ауторитет у том смислу, био је човек који је, па у кога су највише уважавали ту на подручју, на том подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко га је уважавао, цивилне структуре или војне структуре или?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: И једне и друге, јер то је, ја Вам говорим, јако је тешко било разграничити шта је чија надлежност у том тренутку, јако је тешко то било. Зато сам ја, ја сам негде ту и рекао да сам 15. маја поднео неку оставку зато што ми је то било више доста, једноставно нисам могао да се снађем. Мени је нејасно било да дођу људи са стране, да командују јединицама, а постоје ту резервни официри, не знам ни ја шта, који знају, једноставно ништа се више не питате, то је та прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овој изјави хашким истражитељима стоји да је Перо Петровић био командант чете у Пилици?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, то нема везе са животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Какав Перо Петровић и. Ја мислим, не знам шта више ко пише. Где је Перо био командант чете, које чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ја Вас питам. Добро, рекосте малопре да Вам је Машановић причао да је њему претпостављени тај Павловић. Када је то Вама Машановић причао, у којим околностима, да ли овако у неком разговору приватном или?

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, Ви сте мене изазвали у афекту да кажем да ми је то Машановић рекао. Ја сам Вама рекао шта сам сазнао од других, а ја сам Вама, када сте Ви мени то рекли, а Машановић, онда сам на крају рекао, Машановић. Није то мени рекао Машановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам Вас питала ко, нисам ја ништа, Ви сте сами рекли, то је мени рекао Машановић.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ма, какав Машановић, шта ће он мени рећи. Ја нисам то рекао, него сте Ви мене, Ви сте рекли. Нисам ја то рекао, ево гледајте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, имамо транскрипт, молим Вас, молим Вас имамо, нећемо сада да причамо, ово стварно већ превазилази.

Сведок ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ништа не превазилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вама предочила ово.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што овде стоји и Ви сте рекли да, ја сам Вас питала одакле Вама сазнање да је његов непосредни, овде стоји причало се да је његов непосредни претпостављени био Марко Павловић, а Ви сте рекли од Машановића, сте рекли, од њега сте добили.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Зато што сте, зато што сте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште нисам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, Ви сте ме изазвали да једноставно кажем тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја сам Вас изазвала?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У афекту?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли у афекту?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте, у афекту сам то рекао и није тачно да ми је рекао Машановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте хашким истражитељима, односно да питамо да ли сте, да ли сте Ви хашким истражитељима предпочавали неке писмене доказе и донели? Или можда и то није тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је тачно? Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте то понели? Јесу ли Вам то они тражили или сте Ви то самоиницијативно дали?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тражили су то, зато што су прије тога имали два – три разговора са мном, прије било какве званичне те приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу Вас они нешто сумњичили за нешто?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, можда јесу, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Можда они мисле да сам нешто сумњив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо овде један.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Њима су сви сумњиви, нисам ја једини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо овде један захтев који је насловљен Општинском штабу ТО Зворник и Кризном штабу ТО Зворник 04. маја, па каже Регионални командни штаб ТО са седиштем у Пилици и Кризни штаб Пилице обрађају се овим горе поменути

органима, значи у граду, са циљем да им се одобри ангажовање поручника Марковић Обрена на пословима команданта Регионалног штаба ТО Пилице, па каже Кризни штаб ТО Пилице и раније се обраћао Штабу ТО Зворник на шта није добио никакав одговор, шта можете да нам кажете о овом документу?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То је ја мислим написано после оно кад сам ја поднео неку оставку, немам појма шта је било, нешто је на мој афекат то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нешто на мој афекат у смислу кад нисам више хтио да обављам ту дужност, нешто је било у том смислу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се онда ко обраћа?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, тражио је Кризни штаб да се ангажује с обзиром да није било официра у том тренутку, то је безвезе документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас ангажују?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, то је папир безвезе неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад има овде неки исто документ 02. јануар пише 1992., па је неко преправио на 1993., каже да сте постављени 01.јуна 1992. на место заменика команданта Трећег пешадијског батаљона са седиштем у Кисељаку?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта је то? Нисам ја то, не знам шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте се о томе исто нешто изјашњавали, ево овде.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, јесам постављен, рекао сам да сам постављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Рекао сам Вам то, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, у Кисељаку, па добро само да утврдимо да ли је нешто аутентично, нешто није. Добро. И ово 15. маја, јесте Ви ово писали ову изјаву?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесам, то сам ја писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се обратили?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српска ТО Општине Зворник?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте, рекао сам мало пре, због опште анархије и зато што се више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте хтели да обављате задатке?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не могу да будем крив за нешто што једноставно нисам спреман и то је то. Зато што је свако мого да дође ту

и да уради шта хоће, да стави «шкорпион» за појас и да дође да паметује, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: С обзиром да сам ја резервни официр ја сам ипак научио неки ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте у истрази о неким самосталним четама, кажете чуо сам да је касније дошла нека писмена наредба, да је формиран неки реонски штаб и неке самосталне чете, па ево видим истражни судија кажете и њему да Вас није разумео, је ли можете да нам испричате какве су то самосталне чете, о чему се ту ради?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ако ја војнички могу да објасним самостална чета је чета која је, која прескаче фактички хијерархијски јединицу нивоа батаљона, рецимо. Самостални батаљон је рецимо потчињен бригади, пуку, а не бригади, тако исто чета самостална је потчињена по тој војничкој терминологији потчињена већој јединици него што би била иначе да је у саставу те јединице, ето то је неко објашњење војничко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала таква чета? Да ли су постојале такве самосталне чете?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Само на пипиру, то су, писана наређења, сваки дан писана, брисана, то уопште није постојало и до тамо негде доласка Винка Пандуровића да је све било безвезе, ни једна јединица није, буквално није постојала, а сад на папиру могло је да се пише шта хоћеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви поменули тог Василића, Благојевића, Пандуровића, јесте ишли Ви некад код неког од тих команданата, имали потребу?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Што би ја ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Код Пандуровића јесам, код Пандуровића јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Али Пандуровић је касније, ја сам касније био командант дивизиона ПВО, био командант дивизиона ПВО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па сам ишао по дужност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ово раније?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, не, ни Василића ни тог, не знам ко је прије био Василић или Благојевић, не знам ко је од њих двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте кажете били у Кисељаку у периоду кад су ови људи били заробљени.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Ви први пут долазите кући у Доњу Пилицу у односу на тај период кад су они боравили? Кад сазнајете да ли су били и колико дана су били?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, рекао сам након 10, 15 дана, рекао сам Вам након 10 – 15 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога Ви долазите?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да, да. Не долазим него сазнајем кад сам дошао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли долазите кући у јуну уопште?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, можда сам долазио на сат времена, на два, јер кући, у том тренутку заменик команданта да иде кући и командант то мало теже, мало теже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам, да. Је ли било у том јуну војне полиције ту?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне полиције на територији општине Зворника, је ли било, је ли функционисала?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја не знам да је у том тренутку била војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту један списак са псеудонимима, да ли Вам је познато то име, али немојте га читати, тај број «7» да ли Вам то име нешто говори?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Које? Шта ти је ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате списак неких људи са, поред њих ознакама слова?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Број «7»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али немојте читати име.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог човека?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај био човек?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Он је био командант батаљона у време кад сам ја био командант дивизиона ПВО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у јуну питам, да ли је у јуну?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам у јуну шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну не знате?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам стварно, мислим да, не знам да ли је он дошо и кад је дошо уопште у Зворник, немам појма. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате је ли у јуну било војне полиције?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Можда крајем јуна, мислим немојте, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кажете 01. јуна се формира Зворничка бригада и каква је то бригада без војне полиције? Је ли то тако функционисало?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је у мају председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем маја, најкасније 01. јуна. Молим Вас немојте ме исправљати. Изволите. Да ли постоји нека бригада.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сте ме питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала, а бранилац ме прекинуо. Питала сам Вас да ли може да постоји бригада, обзиром да сте Ви завршили школу резервних официра, без војне полиције?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта је улога војне полиције? Војна полиција може да буде на нивоу корпуса, не мора да буде на нивоу бригаде уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате Ви сазнање да је било неке ту војне полиције?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, немам никакве, војна полиција мислим да се тек, мислим да је то тек формирано у августу – септембру месецу, не знам тачно. Не знам, можда кад је преформулисана бригада, ко је дошао нови за команданта не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте у истрази да су ту били неки људи који су изразили жељу да буду размењени.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сам причо ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ту дошли јер нису желели да буду у реону општине Зворник одакле су доведени.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цитирам Ваше речи у истрази 09. марта 2007 године, сад ћу Вам прочитати.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Одакле људи, који су дошли људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисте Ви то добро прочитали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судија Вас пита да се вратимо на Ваша сазнања да ли имате непосредна или посредна сазнања у вези људи затворених у Дому културе и сад Ви причате «Оно што сам ја чуо као и сви други грађани у том тренутку ја сам у то време био заменик команданта у Кисељаку».

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, то сам рекао, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Па сам сазнао отприлике шта се дешавало као и сви други грађани, отприлике да је један део људи ту доведен у Месну заједницу у Дом културе у Пилици, да је био дан-два, врло кратко, да ту није било никаквих малтретирања нити мучења, напротив имам информацију да један део људи је њима давао воду и хлеб».

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, све сам то рекао, шта је проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте да Вам прочитам ово што кажете да нисте рекли.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ајд, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је транскрипт, ово није нико диктирао. «По чијем наређењу не знам, знам да су биле информације да су ту били људи који су изразили жељу да буду размењени, па су они дошли, то је таква информација била да су они тражили да буду размењени, да нису желели да буду горе негде у реону општине Зворник одакле су они доведени и да су након, не знам ни ја, два дана ти људи одведени на размену, према у то време информацијама зато што су неке «Зелене беретке» заробиле неке људе, неке Србе у реону село Смолича код Тузле, Смолича, тако нешто. Знам да је један велики број људи Срба био заточен у том реону и да је за те људе требало разменити ове људе, то је оно шта ја знам».

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, шта је спорно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја Вас мало пре питам јесте ли рекли, Ви кажете ја то нисам рекао, а сад кажете да јесте. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Могу ли да помогнем? Мислим да сведок није неискрен, мој утисак је такав.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја не знам више шта да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па добро, ја га питам, сад морам на крају да му прочитам све да би он рекао јесте, а мало пре је рекао да то није рекао. Мало пре сам покушала скраћено да Вам предочим шта сте испричали.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Немојте ми скраћивати ништа, реците од А до Ш, зато што мењате контекст уопште приче, реците ми све, немојте ми скраћивати, зато што ми, тако ми избаците рекао је, био је, није био ту, рекао ово, дајте ми сву причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам ја шта Вама да избацим, ја Вама говорим који су то људи, ајде сад Ви реците које су Ваше информације да су ти

људи хтели да иду да буду размењени, да нису желели да буду у реону општине? Мало ми то објасните. Шта сте то сазнали?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То што сам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа више о томе? А који су то у Смоличи?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Уморили сте ме, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи у Смоличи?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Смолнића се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, овде пише Смолича, ја.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам шта је написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Јесте имали информацију да су неки?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ради се, па како, јесам имао сам, да. Имао сам информацију да су неки људи заробљени, да, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали информацију да ту треба да дође до размене за те заробљене?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесам. Што?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте добили ту информацију?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па те информације, Ви сад мене. Добро нећу ништа, ево ништа нећу причати кад ништа дикретно, овај, не могу да кажем, ако Вам нешто искрено говорим да сам чуо, Ви сад мене увек држите за нешто да Вам испричам неку причу конкретно коју ја не могу конкретно да Вам испричам. Ви сад тражите од мене причу коју треба да испричам исто као да сам седио доле и све то ја организовао и одрадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вам рекла.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не може тако да испричам ја причу, ја Вама искрено причам шта сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте чули реците да сте чули.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ево то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога ја Вас питам?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И то је одговор. У реду.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не сећам се. Изгледа тражите увек тај дипломатски одговор, а ја не знам дипломатски да причам, ја сам коректан човек, покушавам коректно да рекнем. Мени је жао и ти људи који су настрадали и ови људи који невино оптужени и тако, шта сад да радим ја, кад не могу помоћи ни једнима ни другима, ја бих помого и једнима и другима, а шта могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не можете да нам помогнете да нам кажете који су то који су одговорни за то?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: За шта који су одговорни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, за ово због чега смо ми овде данас.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ови сигурно, оно што сам, оно што ја знам, ови сигурно нису одговорни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: А који су одговорни Ви требате да видите који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, ја стварно нисам правник и то ми је једина жеља у животу жао то што нисам завршио иначе. Ја се трудим да рекнем све што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто што знате што нам можда нисте рекли?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, имам да кажем једино да исто према информацијама које сам имао мислим да та нека места која у том тренутку нису била исељена као што је, као што је Шепак, као што је не знам Козлук, да су ови људи имали позитивну улогу у том смислу, да су, максимално се ангажовали да не дође да ове паравојне снаге на тим просторима не направе исто што би можда направиле да ти људи нису били присутни ту, то имам да кажем а прошли пут нисам реко. Мислим да су имали позитивну улогу у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, Брано Грујић и Марко Павловић, ево сад не знам ко је Марко, волио бих да видим тог ко је Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате његову улогу ако не знате ко је?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, јел Вам причам ја, јел причам, Ви стално мене држите, и још једном кажем жао ми је због свих тих људи што се то десило, људи су невини и ови су невини, ето то је о томе, а праве треба довести и максимално казнити, ето то ја имам да кажем, све остало Ви напишите шта год хоћете и мене можете затворити овде заједно с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ништа не пишем, него се то снима транскрипт, тако да све што се каже.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мене је главни проблем што у животу увек говорим оно што мислим, ето. Дај ми воде, ти момак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви овим људима некада причали са Машановићем, са Петром Јурошевићем, са председником Месне заједнице Перо Петровићем о судбини тих људи, о њиховом боравку ту, одласку, доласку, након ових догађаја?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Да будем крајњи идиот да кажем да нисам, је ли Вам такав одговор треба? Па сви су причали, па то је, ма није то догађај да је, да је врабац у лову уловљен па сад је проблем, него нестало толко људи, настрадало, нормално да се прича о томе, да ли разумете то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас лепо питала, добро ја Вас питам, па реците ми шта сте причали побогу шта ја Вама, зашто се Ви љутите, ја Вас лепо питам јесте ли причали с тим људима? Шта је сад ту спорно у том питању?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не питате ме, кад сам причао с њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви реците ако јесте, можда нисте?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Није иста прича ни тада када сам причао с њима 1992. кад је то било и сад, ја о томе причам с Вама, ја сам Перу сад видио овде, ево сад, где је овај Перо, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сам Вас питала кад сте причали, Ви бисте причали што ми кажете кад не знам ни где сам ни када сам причао.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Још нисам с њим хтио ни да дођем заједно с њим, нисам хтио да долазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ме не занима. Питам Вас да ли сте с тим људима причали? Прво да ли сте?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: С Пером сам причо, ево мало прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. То у јуну месецу јесте ли причали?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, бре, који јуну, ја Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Петром Јурошевићем и Машановићем јесте ли некад причали о тим људима?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: У јуну месецу, тад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, да ли сте уопште причали, ако јесте, кад?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: С Пером сам мало прије причо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ рекли. Питам Вас за Јурошевића и за Машановића?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Са Машановићем сигурно никад нисам, с Петром не знам да ли сам некад нешто причао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја. С Машановићем сигурно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Сигурно. То ти је та прича.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, у изјави хашким истражитељима Ви наводите имена припадника Специјалног одреда ТО који су радили на обезбеђењу.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ког Специјалног одреда? Које навео Специјални одред?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ајде да полако, тај одред Територијалне одбране, односно јединица Територијалне одбране да је била.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја то нисам, ја сам рекао да то нисам навео, мало прије сам рекао. Ја сам рекао да сам навео људе који су били у војсци и прикључили се тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајмо питање да видимо само да не правимо увод, значи питање. Ја сам исто питала, он је рекао да је рекао да су то људи који су преведени.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је, из ЈНА преведени горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекао је да је именовано све те људе, е сад питање је?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, питање је, да ли су ти који су преведени, да ли су они били у тој локалној територијалној одбрани код Драгана Машановића у време када су ови људи били затворени у Дому културе?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам да ли су били сви, не знам, то не знам, да ли су сви били не знам. Претпостављам да је неко од њих био али да ли су сви били не знам, зато што је већи број људи ту био него што је био у том обезбеђењу.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да, данас нам је сведок Пера Петровић рекао да су сви у селу били мобилисани и, што?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо питање.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Какве везе то има са људима из ове јединице, у селу су били мобилисани људи од 90 година, Ви сте, потпуно мешате неке ствари, потпуно мешате.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, полако, он каже да су сви били мобилисани.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: И да су сви били у Територијалној одбрани.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: Па, кад Ви кажете па каже да, ја онда питам је ли то онда значи да су ти, да је, овај, да су ту на обезбеђењу тих људи у Дому културе били и ови које Ви набрајате да су преведени?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта сам ја реко то сад, ја сам рекао да су они преведени из ЈНА у одред ТО.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, тако је.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И рекао сам да је неко од њих вероватно био ту, то сам рекао и шта је сад ту спорно.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа спорно, само Вас ја питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Али Ви мене питате били сви мобилисани, био је мобилисан и мој ђед од 95 година био мобилисан.

НАТАША КАНДИЋ: Е, па нисмо знали да су и од 90 година.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Сви су били мобилисани људи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, па полако, нисмо знали, јуче смо чули да су на пример они чија деца нису хтела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас питања, само питања, немојте коментарисати.

НАТАША КАНДИЋ: Нисмо све знали, сад реците ми где Ви спавате у то време?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Молим? На линији, у рову.

НАТАША КАНДИЋ: У рову, све време?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Углавном, 99% времена у том тренутку у рову, у рову, у рову, хоћеш још једном да поновим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас молим да се понашате пристојно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, како та провокативна питања стално постављате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, нису провокативна, зашто провокативна, зашто провокативно, да ли спавате у Пилици или у Кисељаку, зашто провокативно? Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, када виђате Ви овог свог рођака, овај, кад Вам он каже.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам, касније кад је дошао у Кисељак, био је после у Кисељаку, он је после.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли тада кад се догађа да ли Ви нешто знате, да ли чујете?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, не, не, у том тренутку не.

НАТАША КАНДИЋ: Е, сад, овај, још једно питање.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Зато што су они после дошли у Кисељак у тај батаљон кад је то све поново су дошли у састав, бар касније, зато сам и после, после су били горе, то је та прича.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете мало пре, овај, да је Вама жао што се то догодило.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ови овде су, овај, допринели, нисам баш разумела када сте поменули Козлук, чему су допринели?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, допринели су, максимално су спречили те паравојне јединице да не направе, да не направе, да не запале села као што су радили горе, према информацијама које сам имо, то сам реко, нисам ништа друго рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам мислила да сте, кажете да су допринели исељавању.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Исељавању?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, Ви стварно, добро, ајде, ја нећу Вама да одговарам, нема смисла, ајде нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Имам, молим Вас, само ово још једно питање, рекли сте да су овде.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ви мене све нешто питате, нисам ја то реко, ја Вама причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте коментарисати.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја знам исход шта се догодило у Козлуку, Ви нисте завршили па Вас ја за то питам.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, шта је се догодило у Козлуку, ајде реците Ви мени.

НАТАША КАНДИЋ: Депортација по оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете после кад завршимо суђење, само питање сад, молим Вас. Само питање.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, само ми, овај.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Причате нешто што нема везе са животом, али добро.

НАТАША КАНДИЋ: А што сте Ви тако љути? Али ајдете ово, били сте врло онако мало пре одлучни кад сте рекли овде су, овај, невини, а оним правима се не суди, а који су то који су одговорни за ово?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То Ви треба да видите, не могу ја.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али Ви сте тако рекли као да је Вама све јасно, знате, само.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не, ови треба да виде то, коме јасно, како, коме ће бити јасно. Је ли Вама јасно то?

НАТАША КАНДИЋ: Па, мени је јасно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта је Вама јасно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте сада о томе молим Вас полемисати шта је јасно, шта није.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, шта ме пита, ево, шта ме пита то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд ће да цени доказе. Молим Вас.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Што мене пита то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете питање, молим Вас, без коментара.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли Ви знате шта је, овај, оптужени Грујић био у то време?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ја да будем искрен, ја Брану Грујића нисам видио у том временском периоду, нисам познавао, јер ја нисам, ја Вама говорим ја сам дошо пред само избијање рата, нисам био раније у организацијама тим које су формиране.

НАТАША КАНДИЋ: Јер га нисте знали уопште у то време?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Кога? Не.

НАТАША КАНДИЋ: Оптуженог Грујића?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, у том тренутку нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Како сад знате да је он потпуно невин у томе?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, како Ви знате да није?

НАТАША КАНДИЋ: Па, зато што постоји судски спис и докази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо даље питања.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ајде питајте ме нешто, ја Вама говорим шта сам чуо од милион других људи, Ви мене упорно терате да кажем нешто што ја нећу да кажем, што ја нећу да кажем неистину.

НАТАША КАНДИЋ: Па, не вреди, не, немам више питања.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја неистину нећу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите колега Шалићу.

НАТАША КАНДИЋ: Сведока треба да опоменете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта да га опоменем? Опочињем га. Шта да му радим.

НАТАША КАНДИЋ: Не поштовање суда, не може овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Немате питања је ли тако? Изволите колега.

НАТАША КАНДИЋ: Па, сви су се препали од Вас. Па, ево и ми смо се препали.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мене се препали? Па, добро, ајде добро.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто Ви сте из Пилице ко зна шта можете да нам урадите.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја из Пилице? Видите како се Ви понашате овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Шта је спорно са Пилицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас господине.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, видите провоцира ме да сам ја из Пилице, значи Пилица је злочиначко место, јер због тога ме сад провоцира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, молим Вас, немојте тако да се понашате. Изволите питање.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, добро, ајде избаците ме, није проблем. Шта је проблем што сам ја из Пилице, ја се поносим што сам из Пилице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то начин. Је ли Ви знате да сте Ви овде данас сведок у суду?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Добро, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде нисте посланик и молим Вас понашајте се пристојно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ради Вас не би био ни, извињавам се Вама, говорим о другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања. Бранилац оптуженог Поповић Бранка адвокат ће Вам поставити питање

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја бих имао једну примедбу коју ми нисте дозволили да Вам изнесем.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ко је Поповић Бранко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прво, примедба је следећа, на Ваше, на Ваш начин постављања питања, а то није први пут, па ћу само то кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Као прво, записник који Ви предочавате на те околности записника истражни судија је питао под којим околностима и тако даље. Тај записник, за који Ви кажете Врховни суд је дозволио, да се ти од хашких истражитеља, тај записник не користи Хашки суд, Хашки суд не користи те записнике који су потписани, је ли тако, и тако даље, од хашких истражитеља без превода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нећемо сад да причамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вам само то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово није тренутак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На тај начин, а имате истражни спис, ја Вам стављам сад примедбу и дозволите по ЗКП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сачекајте да завршимо са сведоком који је дошао из Босне, па ћемо онда примедбе на крају. Прво питања, па примедбе. Молим Вас питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, ја Вама стављам примедбу коју сте ми рекли да касније, а ја не стављам примедбу још на исказ, него ћу питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем да је време да поставите питање сведоку. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вам сад постављам примедбу председнице већа, а онда ћу питање. Јесте га, цело време човека доводите у заблуду, из контекста му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да поставите питање сведоку?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете, питали сте га овако, «Које разумевање и тако даље, односно размена» и он човек не зна и онда кад му прочитате, јер он је то пре две године говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта је сад ту?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али то је све само због једне ствари што Вам није одговорио, што у истрази није споменуо Марка Павловића јер је рекао да не зна ко је, то Вам сад ја кажем и зато што је рекао да Машановић и његов Специјални вод припада Зворничком одреду, а не ТО-у и то Вам је у истрази рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим још једном да поставите питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам питања и због тога збуњивања, ево ово Вам је сад, примедбу немам, питања немам, примедбе Вам стављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стављате то, збуњивали сте пред целим аудиторijумом, сви то виде, збуњујете сведоке, постављате им питања сад из некаквог истражног списка, сад овако, сада реченица ова, сада реченица она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Изволите господине Грујићу. Имате Ви питање за сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан. Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Марковићу, Ви сте били једно време председник општине.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тако је.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У ком периоду?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: 1999. – 2000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Крај 1999. – 2000.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми молим Вас, кад је промењен онај Закон о самоуправи па је после посто и градоначелник и председник скупштине.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја сам задњи председник по старом закону, одмах после мене је именован начелник општине, мислим да је то после избора у априлу 2000 године, не знам тачно.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је раније кад сам ја био и кад сте Ви били постојао председник скупштине и председник општине, да ли су постојале двије функције и два човека?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Председник?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник скупштине и председник општине, да ли су била два човека и двије функције?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Председник скупштине је био председник Извршног одбора, можда смо ту нешто помешали.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, господин тужилац тврди.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, шта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је у то доба постојале двије функције, да су постојала два човека, да је постојао председник општине и постојао председник скупштине и да су то двије различите функције и два различита овлаштења.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не, не, то није тачно, то није тачно.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас лепо, ево ја ћу сад цитирати.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте сад цитирати. Питајте га шта он зна, зна, не зна, и то је то.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде сведок, овде је сведок квалификован који може јако одговорити на ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте питање га поставите, поставите му питање.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање, пито сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он шта каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћу да му поставим управо то питање, да му цитирам ово да ли је ово тачно или није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Господин тужилац на страни 68 од 29.12. каже овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, на страни 68, чега?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје изјаве кад сам ја, кад је мене испитиво, кад сам ја даво моју одбрану, 29.12., на страни 68 тужилац каже овако да овлаштења су потпуно различита за једног и за другог председника општине и председника скупштине, а посебно онда када скупштина не може да се састане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какво је то питање за сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање је, да ли постоје двије ове функције? Да ли постоји функција председника скупштине и председника општине и која је разлика у функцијама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате је ли постоји разлика и да ли постоји?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не постоје двије функције, постојала је само једна функција председник скупштине и није било председник скупштине и председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим. Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан. Ја сам Марко Павловић или Бранко Поповић. Имам само три питања. Мада је поновљено, али пошто су се користила два акта и подмеће се хашки, ја Вас сад питам да ли сте Ви чули да ли је Вама Машановић рекао или неко други да сам ја био непосредни претпостављени Машановићу и његовој јединици?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нисам то ја чуо, нисам ја рекао. Рекао сам ја то, ђаба ме питате то.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Хвала Вам. Друго питање, објашњавали сте да војна полиција може бити реализована и тако да из корпуса буде покривен тај терен где је бригада, да ли је могуће било, пошто сте Ви били на терену у Кисељаку, да ли је могуће било да војне

полиције било ту у касарни у «Стандарду» и у граду, а да није још била развијена да може да обиђе све терене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање хипотетичко, ја сам га питала о његовим сазнањима, он је рекао да не зна. Да ли је могуће, ако нешто не зна.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А и треће, да ли знате да је Машановић непосредно пред дан кад су доведени људи у Пилици био на положајима 20 дана у Шетићима?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Знам да је био, сва та јединица је била негде, убијени су они браћа Митровићи негде у реону, како се то зове не знам ни ја, заборавио сам, Баљковица, људи су ишли кући и убијено је три брата и два прва рођака, њих пет је убијено тад и тад је постојала потреба да се ангажује та нека јединица да заклопи тај простор. Мислим да су они били на том подручју.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Мислим да су били на том подручју, кад су се вратили мислим немојте ме то, не могу да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су отприлике убијени?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Средином маја, не могу сад, не могу ја, немојте ме то, не знам ни мој рођендан кад је. Средином маја, у дан тамо или вамо, не могу сад, али средином маја сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средином маја?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су били неки нереди у Китовници у Шетићима, Бошковићима?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нереди?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки проблеми са становништвом, нешто тако, да ли Вам је то познато? Кад су убијена, тамо где су убијена браћа Митровић.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Нереди, препали се људи, почели да беже, оставили, ту су избегли људи одатле били сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: И онда су ови ишли да заклопе територију да покрију тај терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих ишло?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, не знам сад, то је одред контролисо, не знам колко их је ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли онда они упућени тамо на то подручје?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, вероватно, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зато што сте пред истражитељима рекли у то време било је нереда у селима Китовница, Шетићи и Бошковићи где су убијена браћа Митровићи, је ли то то?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, ја, све сам поновио шта сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, оних 40 – 50 војника ЈНА послато је на то подручје?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Распоредили се по селима где су обезбеђивали заштиту српског становништва.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Ја, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој дужности су остали до краја маја, а затим су се вратили у Пилицу, је ли то ово о чему Вас сада пита и оптужени?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, то је то, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи овај исказ је тачан?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Тачан, сваки мој исказ је тачан, нема ту, немам ја ни један да није тачан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре рекосте да није тачно оно што Вам предочавам из хашке изјаве, зато Вас питам. Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, али то није моја изјава, то су они куцали тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово пише у томе што су они куцали, наравно. Да Вас питам шта је то Први батаљон АОР, тако стоји у овој изјави.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Појма немам шта је А.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први батаљон?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Не знам шта је, шта је АОР немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде неки део каже муслиманске жртве са подручја Клисе, Калодрана и Ђулића биле су у Првом батаљону, о томе сам чуо од других, стотине људи су причале о томе и чуо сам да су 02. и 03. јуна заробљеници доведени у Техничку школу у Каракају.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, шта није тачно сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли то тачно?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Јесте тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, што се одма љутите, значи то је тачно.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Па, све ја кажем што знам, болан, нема, ко да, нема са мном проблема ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Немам ја двојбе никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То Вас питам само.

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Само питајте, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете? Ништа?

СВЕДОК ОБРЕН МАРКОВИЋ: Немам ништа, осим хоћете ме још случајно позвати овако да ме још, ваљда нећете више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обећали сте после сведока да се ја обратим, па нисмо имали времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, чекајте да отпустимо сведока, па ћемо онда.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, кад заврши сведок молим Вас данас, иначе ћу заборавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Слободни сте. Нећемо паузу, журимо сада да завршимо. Изволите господине Грујићу да се обратите. Тамо можете да идете у Службу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам најавио неке примедбе да имам, па ћу да покушам да изнесем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Поштовано веће, ја вам се обраћам да бих скренуо пажњу на неке процедуралне неправилности и да вас замолим да их заједнички отклонимо, а то је, у Уставу и закону ове земље сви оптужени имају право на правично суђење и суђење у разумном року као и да су обе стране у поступку равноправне тј. тужилаштво, одбрана, ја сматрам да у овом досадашњем поступку ни једно од ових права није испоштовано, а ево како, да се суђење не одвија у разумном року говоре следећи подаци овај процес је почео 17.02.2005 године хапшењем неких оптужених да би ја касније добио поруку да се против мене води истрага, истражни поступак и било добро да се сам јавим, а за узврат бићу пуштен да се браним са слободе, што сам одмах прихватио и сам се предао 01.06.2005 године. Оптужница је подигнута 12.08.2005 године којом тужилаштво предлаже да се саслуша 18 оштећених лица и 24 сведока. Одбрана предлаже око 17 сведока. У току поступка по овој оптужници до сада је саслушано 102 сведока што значи да је суд, односно судско веће позвало око 43 сведока или приближно толико колико и тужилаштво, што ја поздрављам, рачунајући да веће то чини са најбољим намерама да се утврди истина и овај поступак траје пуне четири године. У међувремену тужилаштво проширује истрагу решењем од 04.08.2006 године, истрага траје до 03.08.2008 године, дакле двије године, када тужилаштво подноси оптужницу број 9/06 коју ми уручује баш на мој рођендан 08.08.2008 године што није ни мало случајно јер ми оптужницом честитају 65. рођендан, што је крајњи цинизам. На нашу жалбу поменута оптужница пада и враћа се тужиоцу да се допуни

нажалост тужилаштво само преписује исту оптужницу и исто веће прихвата само преписану оптужницу вероватно под притиском. Новом оптужницом тужилаштво предлаже 36 сведока да се саслуша што није спорно, али после одржаног првог суђења по сад спојеној оптужници које траје 4 дана и на које је позвано 4 сведока и то 3 са списка оптужнице и један по позиву већа односно господина онога Јовића. На истом суђењу председник већа наговештава да ће позвати још 7 сведока по свом избору и то Видојевић Божу, Савиновић Перу, Готовац Драгана, Галић Михајла, Сретена Милошевића, Видоја Благојевића, Драгана Обреновића и вероватно још неке али није битно, углавном значи још 7, једног сте већ саслушали и још 7 наговештавате, значи 8 сведока већ предлагате, овај, па ако се настави овакав тренд не предложених сведока позивањем то значи да ће веће поново позивати око 30 сведока што ће бити око 66 сведока, рачунајући да ће и одбрана имати око 15. сведока што укупно значи преко 80 сведока. Све би ово било добро, надам се да је све у циљу утврђивања истине, што мени лично одговара, да не постоји један ужасан проблем, а то је председница већа најавила је суђење за наредна два месеца и то за март два дана и за април два дана што ме страшно запрепастило знајући да ће то до сада по правилу за један дан саслушаван један сведок, па сам израчунао ако иде два сведока месечно потребно је још око 40 месеци за суђење, као и око 6 месеци за препис пресуде, те око годину дана на одлуку Врховног суда, што значи треба 58 месеци или око 6 година, што значи проћиће 10 година до првог решења Врховног суда. Још више ме плаши што ће се десити ако Врховни суд врати на поновно суђење што се догодило «Овчари», па ће се суђење наставити нових 3 до 4 године, што значи да ја треба да у истражном затвору проведем 13 до 14 година што ја са 65 година нећу доживети крај суђења, а за то време ћу тотално уништити моју породицу финансијски и психички. Имам ли ја право да уништим будућност мојих пет унука за моју старост али сам дужан као одговоран родитељ преузети нешто са собом како би ослободио породицу од пропасти. Навешћу само неколико података, што је моја породица до сада уложила у току овог суђења, до сада је одржано 126 суђења, на свако су дошли и 90 пута су дошли у посету, што значи дошли су 216 пута су дошли у Београд. Прешли су око 90000 километара, потрошили су између 9 и 10 тона горива, уништили једно ново возило, додајмо томе да су ми купили и 90 пакета и уплатили на кантину око 500.000,00 динара. Мислим да овоме не треба коментар. Још када се зна да наступајућа економска криза још више ће им отежати живот из свега изнетог јасно је да суђење не може бити завршено у разумном року, што такође потврђују и следећи подаци: у 2008 години саслушано је 8 сведока, одложено суђење два пута и два дана смо давали одбрану ја и господин Марко

Павловић. Сад ћу се вратити на неправилности суђења, прво бих замолио веће да изврши једну исправку у транскрипту са главног претреса од 29.02.2008 године на страни 55 моје изјаве, рекао сам: «Може се ставити на терет том Петровићу», а написано је «Поповићу», што се може тумачити да сам ја теретио саоптуженога Павловића, а нисам тако ни мислио ни рекао. Што се тиче неправилности у досадашњем мом току суђења нагласио бих следеће почећу од задњег главног претреса, од 06.02.2009 године када је мој адвокат тражио моје пуштање из притвора који захтев сте одбили и није то спорно, али мене је запрепастило Ваше образложење које гласи, цитирам: «Ја ћу опет да кажем овде да се тачка 5 до сада не само није изменила већ је овом новом оптужницом добила много више на значају, а то је разлог због кога је притвор у овом моменту одређен, значи изузетно тешке последице кривичног дела за које постоји основана сумња што значи нећемо улазити, пазите, у оцену доказа, што је рекао бранилац то је тачно, али основна сумња произилази из оптужнице која је ступила на правну снагу и за сада та основана сумња постоји, а тачка 5 такође, па не да постоји него тек сада постоји имајући у виду тешке изузетно тешке последице», приликом овог образложења председница управо врши анализу доказа и занемарила је чињеницу да оптужницом која по већу утврђује члан 5 тужилаштво није ни тражило одређивање притвора, што значи да веће без тражења тужилаштва појачава ми члан 5 новом оптужницом чиме потпомаже тужилаштву и опредељује се на једну страну у спору. Навео бих да се члан 5 у овом суду не примењује на све оптужене исто. Скоро је једно веће у једном другом предмету пустило тројицу оптужених да се бране са слободе иако сви имају члан 5. Суд не узима у обзир ни моју добровољну предају, ни моје здравствено стање које се веома погоршало. Поред проблема са срцем, притиском имам проблеме са дебелим цревом, кичмом, десним бубрегом, али нећу намерно да идем доктору, једноставно желим да се стање погорша и да ослободим породицу трошкова око мене и мојих проблема. Под два, на главном претресу 29.03.2006 године на саслушању сведока Јовић Цветка на страни 44 разговор између председнице већа и сведока текао је овако: председник већа: «Јесте ли ви некада видели Брану Грујића», сведок Јовић «Јесам, знам Брану Грујића»; председник већа «У Челопеку у јуну месецу јесте ли га некада видели», на страни 45 сведок одговара «Нисам га видио», председник већа «Јесте ли чули да је он некада долазио», Јовић «Не знам да ли сам чуо или нисам», председница већа «Да ли можете да се сетите овде нам неки сведоци то помињу да је он био тамо», дакле директна сугестија на сведока иако, дакле јасно види да председница већа вероватно рутински чак можда и несвесно наводи сведока да каже да сам ја био у Челопеку иако до сада ниједан сведок

није рекао нити да ме је видио да сам био, нити да је чуо да сам био у Челопеку. Ја сам убеђен да ви веома, да би веома тешке последице по мене биле да је сведок на сугестију председнице већа предомислио се па рекао кад су други рекли да и ја кажем да сам га видео. Под три, на главном претресу од 03.02.2009 године при саслушању сведока "Q" на страни 99 у врху председница већа цитира моју одбрану од 29.12.2008 године али само делимично, тачно што је могло произвести негативан исказ код сведока опет на сугестију председнице већа и то цитирам, каже председник већа «Каже оптужени Грујић ја врло формално, па тачке су тамо стављене, вероватно се мисли на моју улогу формално, и да сте Ви и Јово Мијатовић преговарали, разговарали, затварали људе, раздвајали и затварали људе, баш тим речима да све што је било углавном сте радили Ви и Јово Мијатовић као преговарачи као људи који донесе неке одлуке везано за све развојене људе на том крају» и ово на дну стране сад доле стоји, председник већа «Па, ево каже господин Грујић Ви и Јово главни били да преговарате, да раздвајате, молим Вас па нећемо сад», то су ваше речи, «па рекао је преговарали, раздвајали људе, затварали тим речима је рекао, молим Вас немојте сад». Пошто сам био убеђен да нисам рекао да су сведок "Q" и Јово Мијатовић раздвајали и затварали људе, ја сам за сваки случај два пута читао моју изјаву не би ли нашао где сам то рекао и нисам могао наћи нигде те речи да су они раздвајали и затварали, а нашао сам следеће, на главном претресу 29.12. на страни 17 ја кажем њему «Јово мислим да није у реду ти си тај који је преговарао са људима, ти си тај који је обећао људима да ће изаћи према Сапни, нека ти је Бог на помоћи, ти си дозволио да неко промени одлуку или си је сам променио, ја не знам то мене не интересује али ја сматрам да то није домаћински, није у реду људе повести на једну страну, па онда слати на другу страну», тако да сам се ја са њим мало замерио. Затим на страни 49 ја кажем сведоку "Q" «Јеси ли ти људима обећао да ће изаћи према Сапни, што сте погазили своју реч», ја друго нисам ништа нашао у мојој одбрани од 29.12.2008 године, не искључујем могућност да сам нешто прескочио али зато молим председницу већа да ми предочи где сам ја то рекао да су они раздвајали и затварали људе, ако ми то нађете ја сам спреман да се извинем да сам погрешно, ако тога нема у мојој изјави ја молим председницу већа да се убудуће када цитира изјаве то врши аутентично из изјаве да не би долазило до навођења сведока на погрешне изјаве. Још једну чињеницу која указује да неће бити правично суђење као што сам и рекао, овај процес може трајати и до 14 година, то ме плаши и поред тога што сматрам веће часним људима, неће бити у ситуацији да донесе правичну пресуду, па и кад би 100% убеђених да је неко од нас невин неће моћи оправдати толике године притвора који би држави донели

велику штету, а већу негативне поене, па макар то било веће Окружног или Врховног суда. Ја молим судско веће да ово што сам изнео узме као добру намеру да се грешке које су се до сада десиле исправе и да се убудуће не дешавају, као и са пуним разумевањем схвати стање у ком сам се ја нашао у веома позним годинама свога живота и да се налазим у дилеми шта урадити да ли се и даље борити уништавати себе и породицу или све ово прекинути, али ако се одлучим на најгоре пошто сматрам себе невиним човеком, а превареним од стране тужиоца, поступићу као што је Исус поступио према Јуди, оставићу анатему, а која у Библији у Новом завету гласи: Устаде Петар и рече људи требало да се изврши писмо то прорече Дух свети устима Давидовим за Јуду који беше од оних што ухватише Исуса јер се бројаше са нама, а беше примио део службе ове он дакле стече њиву од плате неправедне и строглави се пуче по себи и просу се утроба његова што постаде знано свима који у Јерусалиму тако да се та њива прозва крвава њива јер је написана у књизи псалама да буде двор његов пуст и да не буде никога ко ће га у њему, ко ће живети у њему и епископско његово да припадне другоме. На основу изнетог предлажем да председница већа избори се да се суђење заказује бар пет дана месечно, да кад је год то могуће позове више сведока како би убрзали овај процес, да се убудуће избегавају сугестивна питања и да се приликом цитирања изјава аутентично исти цитирају, да веће када буде имало прилике да још једном размотри оправданост притвора јер ја никада више нећу се обратити већу ни тражити укидање притвора. Хвала вам лепо што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим. Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја имам три примедбе на транскрипте са задњег суђења. Мислим да је четврти, кад сам давао одбрану страна 95, Ви сте ме питали зашто сам се посебно захвалио Хуси Паравлићу, оном пилоту и ја сам рекао захвалио сам због тога што је рекао пред судом шта је његов безбедњак урадио да би преварио и обмануо довео њега у незгодан положај, на то сте Ви рекли да је Паравлић био у јуну код мене у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је он рекао, нисам ја.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, зато и интервенишем. Господин Хусо Паравлић 24.09.2007 године пред овим већем и пред свима нама је изјавио ја сам у штабу ТО код команданта био 30. или 31. маја на то Ви питате није ли то био јун, он децидно, узмите транскрипт, он децидно одговара не. На овај начин сте ме довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, је ли Ви сада имате примедбу на оцену доказа коју суд још није дао или имате примедбу на транскрипт да је нешто унето погрешно, а да није тако. Значи Ви имате право да слушате

транскрипт, можете да тражите од писарнице да идете горе да слушате транскрипт и ако видите да је нешто погрешно откуцано у односу на оно што је речено то је примедба, а што се тиче оцене доказа суд још није ни донео одлуку, није ни то једини доказ има ту још доказа које суд цени кад утврђује време кад се нешто десило. Значи ако имате примедбе да је транскрипт погрешно откуцан то све лепо напишите, донесите, одете горе преслушате и кажете погрешно је унето то и то.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Биће и то два пута, није то проблем. Него овде, хоћу само да укажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напишите то тачно и ићи ћете горе да слушате.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само моменат, ово је моја примедба на поступак јер ЗКП члан 143 став 9 каже да је забрањено доводити оптуженога у заблуду са нетачним подацима и самим тим га доводити у неповољнији положај у смислу одговорности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви то тако цените, у реду, добро.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја ценим и чито сам транскрипте које сте Ви потписали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, морам да разјасним да ли је то примедба на транскрипт како је писан или шта.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Друга примедба на страни 33, вероватно Вашом омашком сте, је наведено да сам ја председник комисије за асанацију, што не одговара истини, мислим да се ради о грешки и то треба исправити. Дакле страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако сам тако рекла, не могу да исправљам нешто што сам рекла, можда сам погрешила.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја нисам председник комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте, ако нисте нисте, онда сам ја погрешно рекла, шта ћемо сад. Не можемо исправљати сада да кажемо да исправљамо оно што је речено, разумете. Само ако је речено једно, а унето друго, онда се транскрипт исправља, а Ви кад будете ценили доказе рећићете Ви сте унели, ја погледам нисте председник, добро, у реду. Ништа није спорно, не можете бити председник ако нисте председник, дозвољавате могућност да се нешто каже погрешно.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Идемо на треће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођа Буљубашић је кад је сведочила рекла између осталог и ја сам рекао својом одбраном да је она сазнала где је Абдулах смештен преко свог пријатеља Лозановића, чини ми се коамдант Четничког покрета из Малог Зворника и ја сам рекао да сам то први пут чуо овде на већу, у транскрипту пише да је ту вест њој донео Лазаревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мора да се преслуша, имате примедбу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја говорим, не могу да слушам, ја читам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, узмите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Обзиром да се Лазаревић појављује на «Економији» и око Буљубашића на пуно места са својим лажима ја предлажем већу да се ова исправка саобрази са оним што је рекла госпођа Буљубашић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То морамо да преслушамо, наравно, Ви стављате примедбу је ли тако?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је страна 100.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је погрешно откуцано, а речено је друкчије?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Страна 100, чега, транскрипта од?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Страна 100, овога, овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Транскрипта са претреса од?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Транскрипта где сам ја изнео своју одбрану, то је чини ми се 04. фебруар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фебруар?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, 04. фебруар, сад прошло суђење, прошла сесија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не разумем, ко је рекао то Лазаревић уместо Лозановић, ја?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У записнику пише, у транскрипту пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије речи су погрешно?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Моје речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваше речи?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Моје речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да чујемо шта сте Ви рекли, па да видимо.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можда и дактилограф погрешно.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Упозоравам да не буде сад грешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Ви нисте преслушавали?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: На свом суђењу, на ранијем суђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте преслушали, морате и Ви преслушати, можда ми нећете веровати ако ја чујем да је ипак тако било.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, онда морате преслушати шта је рекла госпођа Буљубашић на свом сведочењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви морате преслушати, не то нема везе с тим, транскрипти.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како нема, за бога милога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што је речено на том транскрипту 04. фебруара ће бити унето само онако како је речено, а не у вези, не

можемо да ценимо шта ћемо унети у транскрипт у вези са њеним исказом од пре две године. Само оно што је речено тог дана, морамо да чујемо тачно.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Све се заснива на тој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али то шта је речено то се слуша и то се сачињава транскрипт, значи оно што се каже то треба да буде у транскрипту, а не може се повезивати са нечим што је речено пре две године, па у односу на то да се штимује транскрипт, схватате ме?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја опет кажем, ако сам ја случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте Ви рекли, па не можемо сад да исправљамо ако сте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ако сам ја случајно, а верујем да нисам рекао Лазаревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То морамо прво да проверимо.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Судско веће мора тај део проверити јер Лазаревић, Лозановић много је битна разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, и ако сте Ви рекли Лазаревић, шта ми да унесемо, Лозановић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја Вам указујем онда на грешку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, па добро, сад сте указали.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мада ја мислим да сам рекао Лозановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да али не можемо ми уписати оно што је мислио, него оно што је рекао, надам се да то. Да, нормално, па нека каже, значи не може да тражи исправку транскрипта у том смислу, то је ваљда јасно свима. Објасниће Вам бранилац. Добро.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: И четврто питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја само стављам примедбу, јучерашње суђење и саслушање Машановића је ишло само у једном правцу, кориштени су сви могући извори само да би се добила његова изјава која терети мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је ваше мишљење.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он човек лепо каже, он лепо човек каже да није био у штабу, него да је био у Стандарду, ви му онда и Јурошевића да и Јурошевић му објасни где је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја предочавам изјаве све које су различите и увек то радим и увек ћу то радити. А ви можете да имате примедбу, то је ваше.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево ја имам ту примедбу јер то је тенденциозно једноставно овај поступак се води као и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вам се не чини да то иде у корист вама?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У корист мени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У корист да се разјасни да ли сте били и где сте били и ко је где био.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Веома битна је разлика да ли је он био у Стандарду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ћемо сутра да ценимо ако имамо две различите изјаве. Је ли вам се не чини да треба да се то упореди и да се то доведе у везу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како овај судски поступак траје, ја видим како ће се ценити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви видите, ја још.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Таман до смрти ћемо да останемо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уреду добро, то имате ви неке моћи да видите, ето можда ми немамо. Имате још нешто да кажете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само да одговорим господину Грујићу, што се тиче образложења тачке 5. ја у оном што сте ви прочитали не видим ништа чудно нити нешто што је могло да вас изненади, ако ви мислите да последице које стоје у оптужници, која је ступила на правну снагу, нису тешке ја не знам онда које су тешке. Што се тиче термина одржавања претреса, ја сам то рекла и браниоцима да ће суд покушати да врати на меру од раније, међутим ви знате да нажалост ја немам само овај предмет, а поготово чланови већа који сада имају нове велике предмете и ми не можемо да судимо истог дана три предмета. Ви знате да колега има своје предмете и у већу је за све остале предмете, па и у овом. Колегиница такође има своје предмете, према томе ја да се клонирам не могу, а пототову њих не могу да клонирам, значи то не зависи од мене. Ето толико, а ако неко каже да то није правично суђење, то је ваше право. То је то. Значи трудићемо се ево већ смо за мај и јуни успели да по три дана за сведоке, друга ствар, по два сведока сад саслушавамо дневно, не по једног, значи трудим се и ту да убрзамо, а што је догађај такав и што је такав број сведока, то није моја кривица. Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја председнице потпуно вас разумем, али ви морате разумети мене, мени је 65 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем ја вас, схватам ја вас.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ја ако будем овде лежао још 10 година, а постоји велика шанса по оваквом начину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ја тако не ценим, ви то цените тако.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И по овом предмету, што значи ја ћу много прије умрети него што ћете ви окончати овај предмет. Разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта предлагете? Да тужилац одустане од оптужнице и да ми сада пресудимо, да завршимо.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Предлажем да овај суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не зовемо сведоке, шта предлагете?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Предлажем да овај суд растерети ово вијеће, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па председнику суда пишите да растерети веће и да само судимо овај предмет.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо ја се прво обраћам вама, а следећа инстанца биће и председнику државе и председнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То кад председник суда и државе реше да сваки судија има један предмет, тако ће бити.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: И министру и тако даље, због тога сам мислио нећу да прескачем вас, зато сам се обратио вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право да пишете коме год желите. Ја да предмете њихове дајем другом немам могућности.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, ја сам се обратио вама лично, то је прва степенница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам коме да дамо предмете.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: А следећа је ја ћу се заиста обратити свим могућим институцијама у овој земљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је не верујем да би они имали ништа против своје предмете неке да дају.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Немојте се љутити. Ништа више. Ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујем да би колегиница имала ишта против да да неке предмет, али не може.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, ја се морам обратити даље, вишим органима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас разумем, али ја сам ту беспомоћна.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Мој живот је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми колико предмета имамо имамо, ми не можемо. Можда ћемо добити и нове предмете, то од нас не зависи, о томе не можемо сад да разговарамо. Ето тако.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, наставак се заказује за:

21. и 22. април 2009. године

са почетком у 09,30 часова.

На претресу заказаном за 21. април биће саслушани сведоци:

-Милан Благојевић и Здравко Благојевић.

Дана 22. априла биће саслушани сведоци:

-Селимовић Омер и Омеровић Сејдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сведоци који су позвани. Ето тако. Је ли имамо. 18, 19. и 20. мај и 08. 09. и 10. јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. мај, 08, 09. и 10. јуни.

Неки писмени докази су стигли у предмету, пресуда за Сретена Лазаревића, верујем да сте то видели кад сте вршили увид у спис. Па имате право да вршите увид у списе, сви који имају оправдани интерес да разгледају списе и неке адресе и тако даље које је суд прибављао за евентуалне сведоке које морамо да саслушамо ради провере оптужнице, па можете да се упознате мислим ја нисам дужна да вам то говорим, али ето не знам да ли вршите увид у списе. Знамо да оптужени врше увид у списе.

Довиђења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА